

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ
1939

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

HELLÉNIS

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ:

Συνδρομή έτησια	Δρ. 100
Έξάμηνος	» 60
Έξωτερικού έτησια	» 200
» έξάμηνος	» 100
Αιγύπτου	γρσ. 40

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ:	
Άπλου	Δρ. 10
Διπλου	» 15
Αι συνδρομαί έρχονται την 1ην Ιανουαρίου και είναι προπληρωτέαι.	

Διεύθυνσις και Γραφεία: 'Αλεξάνδρου Σούτσου 26

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ἡ γυναίκα καὶ ἡ ἔθν. οἰκονομία.—Πάσχα. ποίημα ὑπὸ Γ. Δροσίνη.—Στήλη Εἰρήνης.—Ἀναμνήσεις ἀπὸ μιᾶς συνάντησης, ὑπὸ Τατιάνας Σταύρου.—Καλλιτεχνικὴ κίνησις ὑπὸ Α. Ρ.—Ἡ ἡμέρα τῆς λαμπρῆς, ὑπὸ Διον. Σολωμοῦ.—Θεατρικὴ κριτικὴ ὑπὸ Κατ. Κακούρη.—Τὸ ρεσιτάλ τῆς δος Λιλῆς Γεωργιάδου, ὑπὸ Π.Δ.—Στήλη Κοιν. Προνοίας.—Τὸ τραγούδι, ποίημα ὑπὸ Χ. Διαμαντοπούλου.—Ἡ κριτικὴ τοῦ βιβλίου, ὑπὸ Ἐλ. Σιφναίου.—Ἐκδόσεις—Τὸ νέον τμήμα τοῦ Γυν. Συνδέσμου καὶ τοῦ Ε.Σ.Ε.—Στήλη γιὰ τὶς μητέρες.—Εἰδήσεις.—Διαλέξεις.—Τὸ παράπνομο τῆς ἀρρώστιας, ποίημα ὑπὸ Σωτ. Σκίπη.—Πρακτικὲς Συμβουλές.—Μαγειρικὴ.—Μόδες.

SOMMAIRE:

La femme et l'économie nationale.—Colonne de la paix.—Souvenirs d'une rencontre, par Tatiana Stavrou.—Poèmes par G. Drossinis Dion. Solomos Chr. Diamantopoulos, Sot. Skipis.—Critique ethnètrale par Cath. Cacouri.—Expositions.—La pianiste Mlle. Lilli Georgiades.—La critique du livre, par Hélène Sifnéou.—Editions.—La nouvelle section de l'Alliance des femmes et du C. N.F.H.—Conseils aux jeunes mères.—Nouvelles.—Conférences.—Conseils pratiques—Notre cuisine.—Modes.

Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων

Πρόεδρος: Σμαράγδα Θ. Δημαρᾶ.
Ἀντιπρόεδροι: Βέρθα Σ. Λέκα, Μαρία Ἐμμ. Τσουδεροῦ.
Γεν. Γραμματεὺς: Εὐαγγελινὴ Κ. Βάρδα.
Ταμίας: Ρίτσα Γ. Κορομηλᾶ.
Σύμβουλοι: Ἐλένη Ι. Σιφναίου, Ἐλένη Ο. Ρουσοπούλου, Ἑλλη Μ. Μυλωνᾶ, Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη, Ἀλεξάνδρα Μαντζουλίνου, Ζωὴ Δημητρακοπούλου.
Εἰδικὴ Γραμματεὺς: Φρόσω Δ. Πρωτεκδίκου.

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως: ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Νέα Πούδρα "Αεροποιημένη"

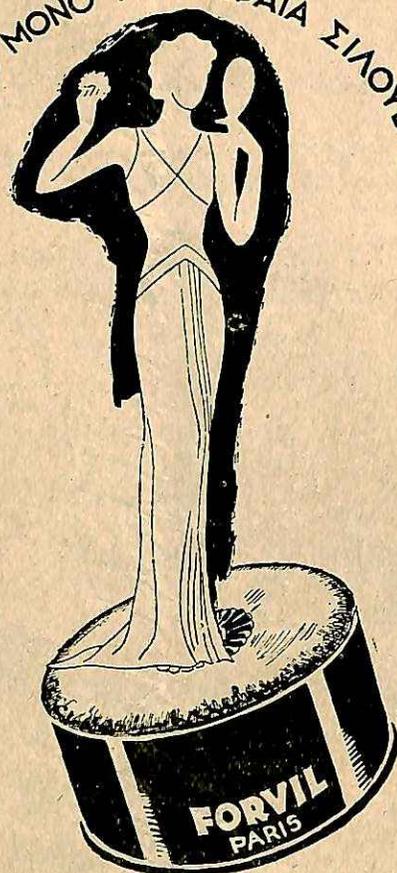

Νέα καὶ ἐκπληκτικὴ ἰδέα γιὰ πούδρες. Ἐφαρμογὴ μιᾶς τελευταίας μεθόδου. Πούδρα λεπτοτέρα ἀπὸ τὰς μέχρι τοῦδε γνωστάς. Τόσο λεπτὴ πού δὲν διακρίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Δίδει ἓνα λεπτὸ μᾶτ καὶ βελουτὲ χρῶμα. Εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μιὰ φρεσκάδα, πού οὔτε ἡ βροχὴ, οὔτε ὁ ἄνεμος θὰ μποροῦν νὰ τὰ ἀλλοιώσουν. Ὑπὸ τὰ ἰσχυρὰ βραδυνὰ φῶτα, μιὰ θαυμαστὴ λάμψι πού δὲν ἐπηρεάζουν ἡ ἐφίδρωσις ἡ προκαλουμένη ἀπὸ τὰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ. Εἶνε ἀναμειγμένη με mousse de crème. Αὕτη με μόνον κάμνει τὴν πούδρα Τοκαλὸν νὰ κρατᾷ ὥρες ὀλόκληρες, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ ἀπορροφήσῃ τὰς φυσικὰς ἐλαιώδεις ἐκκρίσεις τῆς ἐπιδερμίδος. Τὴν προφυλάσσει ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ σκληρὰ καὶ ξηρὰ. Ἀποφεύγει τὸν σχηματισμὸν ρυτίδων. Δοκιμάσατε τὴν μάρκα Τοκαλὸν με pousse de crème, καὶ παρατηρήσατε ποίαν αἰσθητὴν βελτίωσιν φέρει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐντὸς μερικῶν ἡμερῶν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΓΥ. ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ἀ. Παπακωνσταντίνου
ΗΜΕΡΩΜ. 10-2-81
ΑΡΙΘ. 30254

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΙΛΟΥΕΤΑ...

... για να εξασφαλίσετε μία θελκτική εμφάνιση. Το άπαλό δέρμα παίζει τον πρώτο ρόλο. Η ΠΟΥΔΡΑ FORVIL σας χαρίζει το πλεονέκτημα αυτό μαζί με το προτέρημα της διάρκειας.

Ζητήσατε δείγμα προς δοκιμήν.

Γεν. Άντλος δι' όλην την Ελλάδα. Άλ. Θεοχάρης Αιόλου 31. Τηλ. 25-202

ΠΡΩΙ ΚΑΙ
ΒΡΑΔΥ

CREODONT

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

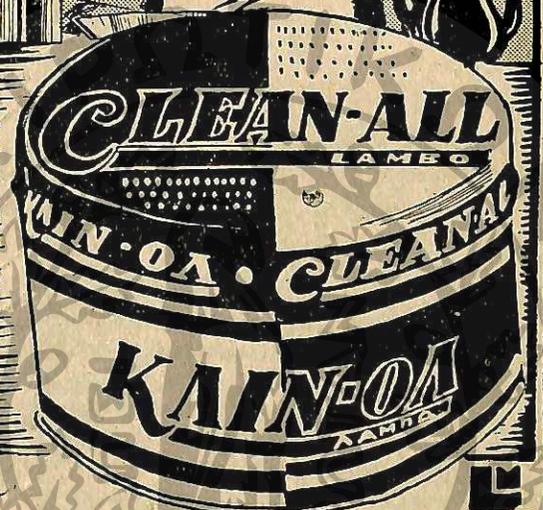
ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

ΚΛΙΝ-ΟΛ Καίτι Νέον
ΠΡΟΪΟΝ ΛΑΜΠΩ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΝ

ΜΑΓΕΙΡΙΚΩΝ ΣΚΕΥΩΝ
ΑΛΟΥΜΙΝΙΟΥ
ΕΜΑΓΙΕ
ΧΑΛΚΟΥ
ΛΟΥΤΡΩΝ
ΝΙΠΤΗΡΩΝ Κ.Λ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΟΝΤΗΣΙΣΙΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΚΕΤΩΝ ΣΑΣ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ

JAMBO

ΚΟΡΣΕΔΕΣ Τουαλέτας
Κορσέδες Παχυσαρκίας Μονοκόματοι

ΣΟΥΤΙΕΝ ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Τελευταία Παρισινά Μοντέλλα τελείας εφαρμογής.

Έπίσης Ζώνες υγείας, Στομάχου, Σπλάγχνων, έγκυμοσύνης και Μετεγχειρητικές.

Διά τας Κυρίας Ίδιαίτερον διαμέρισμα

Δοκιμαί και εφαρμογαί υπό ειδικής Κυρίας επί πολλά έτη άσχοληθείσης εις Παρισίους.

Διά Κυρσούς και Φλεβίτιδα κάλτσες ελαστικές έντελως άδιόρατες τελευταίας παραλαβής εις τὸ :

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
 ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ
 ΤΗΛ. 52-673 ΚΑΙ 52-674

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

Άρκει μιά ματιά

είς τόν πίνακα τού Scherk γιά νά βρήτε τὸ σωστό συμπλήρωμα τῆς ὠμορφιάς σας: Τὴν πούδρα καὶ τὸ ρουζ πού σας πηγαίνει. Ἐάν εἰσθε ξανθὴ, μελαχροινὴ ἢ καστανή: Ἡ αἰθέρια πούδρα Mystikum καὶ τὸ κομπάκ Mystikum, πού συνδυάζονται μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, τὰ μαλλιά καὶ τὰ μάτια σας, θά δημιουργήσουν μαζί μὲ τὸν ὑποκειμενικό σας τύπο μιά ὠμορφιά ἁρμονικὴ καὶ γοητευτικὴ. Ὁ πίναξ τοῦ Σέρκ εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σέ κουτιά τῶν Δραχμῶν 80.- καὶ 50.- Κομπάκ Μύστικουμ τῶν Δραχμῶν 40.-

SCHERK

Ἐκταίρεδον ΝΙΟΕΛΛΑΪΚῆς Δημοκρατίας τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ΣΤ' ἐξουσιοδοτῶμεν τὴν ἑξῆς ἑταιρίαν νὰ χρησιμοποιῆται ὡς ἄνωθεν ἐξουσιοδοτημένη.

terra	γαλβ	μελαχροινὴ	blonde-ros
natural II	ροζ	ξανθὴ	rouge I
rosé III	ροζ	καστανή	orange
natural I	ροζ	καστανή	corail
rosé I	καστανὴ	ξανθὴ	éclat
			corail
			india
			rouge
			orange
			india

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1939

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Έπανερχόμεθα στο θέμα, που έθίξαμε στο προηγούμενο τεύχος, διότι το θεωρούμεν εκ των σπουδαιότερων, που πρέπει ν' απασχολη σήμερα τις γυναίκες όλου του κόσμου, και φυσικά, και τις Έλληνίδες. Το ζήτημα της γυναικείας εργασίας, ως παράγοντος της εθνικής οικονομίας έχει πολλές πλευρές: θα προσπαθήσωμεν να φωτίσωμεν κατωτέρω μίαν νέαν τοιαύτην:

Στη Γερμανία, όπου καταπολεμήθηκε τα τελευταία χρόνια επιτυχώς η ανεργία—ίσως ένεκα των κολοσσιαίων εξοπλισμών, που κάμνει το Ράιχ—σκέπτονται ήδη σοβαρῶς, ότι χρειάζονται και τα γυναικεία χέρια, για να προαχθῆ η εθνική οικονομία. Αμέσως όμως προκύπτει το πρόβλημα μίας πιό δικαίας και ούσιωδεστέρας κατανομής της εργασίας. Σε όλες τις χώρες θεβαίως θεωρούν, ότι ο εθνικός προορισμός της γυναίκας είναι κατά κύριον λόγον να είναι μητέρα. Υπό την πίεσιν όμως των οικονομικῶν δυσκολιών, που διέρχεται ο κόσμος ὅλος, άλλαξε κάπως στο διάστημα ὀλίγων ετών αυτή η αντίληψις. Στην αρχή ἔλεγαν πῶς, ἐφ' ὅσον υπάρχουν χιλιάδες άνεργοι άνδρες, αἱ ἐπαγγελματίαι γυναίκες πέρνουν τις θέσεις των ανδρῶν και ἀποφεύγουν συγχρόνως την μητρότητα. Σήμερα όμως, όπου κάθε κράτος ἐργάζεται έντατικά και ἐπιδιώκει μιά σχετικὴ αὐτάρκεια, είναι πολλοὶ ἐκείνοι, που ὑποστηρίζουν, ότι

πρέπει να ληφθῆ ὑπ' ὄψιν και η ἐργατικὴ ἐφεδρεία των γυναικῶν. Ἐάν ὅμως σκεφθοῦμε ότι οἱ γυναίκες, ὅπως ἔγινε μετὰ τὸν πόλεμο, θά πετοῦνται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πότε ὡς περιττές και πότε ὡς ἐπιθυμητές και χρήσιμες, θά εἶναι η τύχη τους πάλιν ἀξιοθρήνητη.

Σήμερα, ὡς τόσο, ὅπου κάθε κράτος, ὅπως εἶπαμε, έντείνει την παραγωγή του, παρουσιάζεται τὸ μέτρον ὄχι ὡς προσωρινόν, ὡς ἀπορρέον ἀπὸ μιά περίοδο ἐργατικῶν ὀργανισμῶν, ἀλλὰ ὡς μιά ὑπόθεσις μ' εθνικὴ σημασία και βάσι.

Ἐάν τὸ ἐξετάσωμεν ἔτσι, δέν μπορούμε να εἰποῦμεν, ότι η μέχρι τούδε καταστάσις, η μέχρι τούδε κατανομή της ἐργασίας εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὅτι η ἐργασία της γυναίκας εἶναι, και πρέπει να εἶναι, φθηνότερη, κατήνησε πιά ἕνα εἶδος δόγματος, που ὀφείλεται σὲ διάφορα περιστατικά. Κατὰ κύριον λόγον ὑπάρχει, φυσικά, τὸ ἐπιχέρημα, ὅτι πρέπει να πληρώνεται καλύτερα ὁ άνδρας, ὡς ἀρχηγός της οἰκογενείας. Στην πράξι ὅμως δέν στέκεται αὐτὴ η ἔνστασις, μάλλον πληρώνεται ὁ άνδρας σύμφωνα με την ἀπόδοσίν του—πράγμα που ἄλλως τε δέν μπορεῖ να εἶναι ἄλλοιῶς. Μά η γυναίκα δέν πέρνει μεγαλύτερο μισθό, οὔτε ὅταν ἔχη αὐτὴ να ἰσυντηρήσῃ οἰκογένειαν. Συγχρόνως ὅμως εἶναι γεγονός, και ὄχι φεμινιστικὴ ἐπινόησις, ότι η πληρωμὴ της γυναικείας ἐργασίας καταπιέζεται

τόσο για την εργαζομένην, όσο και για τὸν εργοδότη, ἀπὸ τὴν ιδέαν, ὅτι εἶναι κατωτέρας ποιότητος. Στὴ γνώμη αὐτὴ πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν καὶ ψυχολογικὰ στοιχεῖα. Βέβαια, μπορεῖ νὰ εἶναι κατωτέρας ἀξίας, διότι οἱ γυναῖκες δὲν ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπαρκῶς παρασκευασμένες. Πολλὲς θεωροῦν τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐργασίαν ὡς κατιτί προσωρινό, παροδικό καὶ συγχρόνως προβάλλει ἐνώπιόν τους τὸ δίλημμα : οἰκογένεια ἢ ἐπάγγελμα καὶ στὶς περισσότερες περιπτώσεις κλίνει ἢ πλάστιγγὲς πρὸς τὴν οἰκογένειαν. Αὐτὸ ἐπηρέασε καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κοριτσιῶν, τὴν χαρακτήρισαν ὡς μέτρον ἀνάγκης καὶ δὲν ἐγίνονταν μὲ τὴν ἴδιαν αὐστηρότητα, ὅπως ἡ μόρφωσις τῶν ἀνδρῶν, ποὺ εἶναι γι' αὐτοὺς ζήτημα ὑπάρξεως.

Μὲ ὅλα αὐτὰ ὅμως παρεβλέψαμεν καὶ ἄλλους παράγοντας, καὶ πρῶτον, ὅτι ὁ ἄνδρας πρὸ πολλοῦ δὲν εἶναι πιά ὁ μοναδικὸς συντηρητὴς τῆς οἰκογενείας, ἀλλ' ὅτι αὕτη συντηρεῖται καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέλη της, ἀπὸ ἀδελφούς, ἀδελφές καὶ ἄλλους συγγενεῖς. Ἡ δὲ ἀνύπανδρη γυναῖκα πληροῖ συνήθως τὸ κενὸν ποὺ δημιουργεῖται ὅταν παντρεύονται οἱ γυιοὶ καὶ ἀναλαμβάνει ἐκεῖνη τὴν συντήρησιν τῶν γερόντων.

Ἄλλοιῶς ὅμως θ' ἀντιμετωπισθῇ τὸ ζήτημα, ὅταν τὰ ἐργατικὰ χέρια τῆς παντρεμένης γυναίκας χρειασθοῦν γιὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομία. Θὰ προκύψῃ βέβαια, καὶ τότε τὸ δίλημμα : οἰκογένεια ἢ ἐπάγγελμα, μὰ δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγο νὰ εἶναι ἢ ἀπάντησις ἕνα ἀπόλυτο : ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο, πρᾶμα, ποὺ καταστρατηγεῖται κατόπιν κατὰ τὸν χειρότερον τρόπο.

Καὶ φθάνομεν στὸ σημεῖον νὰ βλέπωμεν ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε κατανομὴ τῆς ἐργασίας δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ, οὔτε ἀπὸ

βιολογικῆς, οὔτε ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Ὅχι μόνο στὶς βιομηχανικὲς ἐργασίες, ἀλλὰ καὶ στὶς πιὸ ψηλὲς βαθμίδες τοῦ ἐπαγγελματικοῦ θίου ὑπάρχει ριζωμένη ἢ συνήθεια, ὅτι οἱ γυναῖκες ὡς οἰκονομικῶς καὶ νομικῶς ἀδυνατότερες, καταδικάζονται, ὅχι στὶς πιὸ ἐλαφρὲς καὶ πιὸ ταιριαστὲς γιὰ τὸ φύλον τους ἐργασίες, ἀλλ', ἀπλούστατα, στὶς πιὸ ταπεινές, τὶς πιὸ δυσάρεστες, τὶς πιὸ κακοπληρωμένες. Ἡ φεμινιστικὴ κίνησις ὅλου τοῦ κόσμου δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ καταλάβῃ, πῶς δὲν δυσανασχετοῦσε κανεὶς, βλέποντας γυναῖκες σ' ἐργοστάσια νὰ ἐκτελοῦν βαρεῖές, μονότονες ἐργασίες, ἐπιζήμιες γιὰ τὴν μητρότητά τους. Εὐθύς ὅμως ἀκούονταν κραυγὲς διαμαρτυρίας καὶ ἀγανακτήσεως, ὅταν οἱ γυναῖκες ἐπρόκειτο ν' ἀναλάβουν ἐργασίες πιὸ εὐχάριστες, πιὸ πνευματικὲς καὶ πιὸ καλοπληρωμένες. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει αὐτὴ ἢ κατάστασις, ἐλάχιστες ἔχουν ἐλπίδες οἱ γυναῖκες, ὅτι ἡ ἐργασία τους θὰ ἐκτιμηθῇ σύμφωνα μὲ τὴν ἀξίαν της.

Ἡ ἀπαίτησις μάλιστα, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη κάθε γερός ἄνθρωπος, νὰ μπορῇ ν' ἀναπτύξῃ τὰ ταλέντα του, τὰ πνευματικὰ του δῶρα, ἢ εὐθύνη ποὺ ἔχει ὁ καθένας ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅλα αὐτὰ παρεξηγοῦνται στὴ δηλητηριασμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ σκληροῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν δύο φύλων.

Ἡ ἐργασία τῆς γυναίκας, ἢ ζωὴ τῆς γυναίκας, θὰ βρίσκονταν σ' ἐντελῶς ἀλλοιώτικη θέσι, ἐὰν εἶχεν ὡς θάσιν τὴν ἐκτίμησιν πρὸς κάθε ἰκανότητα, ποὺ εἶναι ἢ ψυχικὴ προϋπόθεσις κάθε οἰκονομικοῦ κ' ἐθνικοῦ συστήματος.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν ἀνάπαυσιν καὶ ἀνακούφισιν οἱ μητέρες μὲ τὸν ὑποχρεωτικὸ περιορισμὸ τῆς ἐργασίας διὰ καθαρῶς βιολογικοὺς λόγους. Ἄς ἀντικρῶσωμε πρὸς στιγμὴν

τὴν εἰκόνα, ὅπως μᾶς παρουσιάζεται σήμερα : ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἢ ἀπεριόριστῃ ἐπιβάρυνσις τῆς παντρεμένης γυναίκας μὲ ἐργασίες καὶ μὲ πληρωμὴ ἐπιζήμιες γιὰ τὴ μητρότητά της—ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἢ τοποθέτησις νέων κοριτσιῶν σ' ἐργασίες ταπεινὲς καὶ ψυχικῶς ἐξαμβλωματικὲς, ποὺ ἀναγκαστικῶς θάχουν ὀλέθρια ἀποτελέσματα στὴ μέλλουσα μητρότητά τους. Καὶ τέλος ἕνας ἀνεκμετάλλευτος, ἀχρησιμοποίητος ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς μεγάλος θησαυρὸς γυναικείων δυνάμεων καὶ ἀμέτρητες κενὲς ὠρες στὴ ζωὴ παντρεμένων γυναικῶν, ποὺ δὲν τὶς γεμίζουν οὔτε ἡ οἰκογένεια, οὔτε τὸ νοικοκυριό.

Μᾶς παρουσιάζεται ἔτσι ἕνα κολοσσιαῖο πεδίου δράσεως γιὰ τὴν μεταρρυθμισιν εἰς μεγάλην κλίμακα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ θεσμοῦ, στὸ ὅποῖον πρέπει νὰ γίνῃ ἀβαρία πολλῶν ἀκόμη προλήψεων καὶ ὑπολειμμάτων τοῦ κακῶς ἐννοουμένου ἀνταγωνισμοῦ.

Πάσχα

Νύκτα τοῦ Πάσχα. Σφαλιστοὶ στὴ φυλακὴ, Στὸ ἴδιο κελλί κι' οἱ δύο: ἀπὸ δικαίη κρίσι, Φονιάς ὁ ἕνας—τὸν ἄλλο εἶχε ἀδικήσει Τοῦ νόμου ἢ πλάνη' ἀθῶο τὸν ἔρριξαν ἐκεῖ. Χριστὸς Ἄ ν ε σ τ η! ἀκούεται ξάφνου ἢ ψαλτικῇ

Κι' ὀλόχαρη ἢ καμπάνα ἀπ' τὸ ξωκλήσι Καὶ τοῦ φονιά τοῦ μάτι ἔχει δακρύσει. Γελά τοῦ ἀθῶου ἢ ὄψι ἐκστατικῇ Καὶ τότε, στὸ κελλί, περιχυμένο Μὲ τὸ φῶς μυρίων λαμπάδων εἶδαν τὸ Χριστό... —«Ἦρθα γιὰ σέ!» εἶπε στὸ μετανοιωμένο. Καὶ μ' ἕνα κίνημα τῆς τρυπημένης Παλάμης εἶπε στὸν ἀθῶο, γονατιστό: —«Ἀθῶος ἐσὺ μπορεῖς νὰ μὲ προσμένῃς».

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Στήλη Εἰρήνης

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ διάγγελμα τοῦ νεοεκλεγέντος Πάπα Πίου ΙΒ', ποὺ εἶναι ἐμπνευσμένον ἀπὸ πραγματικὸν πόθον γιὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ εἰσακούσῃ τὰς προσευχὰς τοῦ Ἱεράρχου καὶ νὰ φωτίσῃ τοὺς ἰθύνοντας τὰς τύχας τῶν λαῶν, ὅπως λύσουν τὰς διαφορὰς των χωρὶς ἀλληλοσπαραγμῶν.

«Ἐννοοῦμεν τὴν εἰρήνην ἐκεῖνην, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀείμνηστος προκατόχος μου συμβουλεύει τόσο ἐπιμόνως εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν προσηυχήθη τόσο θερμῶς, προσενηκῶν αὐθόρμητον θυσίαν τῆς ζωῆς του, τὴν εἰρήνην αὐτὴν, ὑπέρτατον ἀγαθὸν τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὁποῖαν ποθοῦν ὅλοι οἱ ὀρθοφρονούντες ὡς καρπὸν ἐλέους καὶ δικαιοσύνης. Καλοῦμεν ὅλους εἰς εἰρήνην μιᾶς ἡσυχῆς συνειδήσεως, ἐν ἀγάπῃ πρὸς τὸν Θεόν, εἰρήνην τῶν οἰκογενειῶν, ἡνωμένων καὶ ἐνηρμωμένων διὰ τῆς ἀγίας ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τέλος εἰρήνην μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐν ἀδελφικῇ συνεργασίᾳ καὶ ἐγκαρδίᾳ ἀλληλοκατανόησει ὑπὲρ τῶν ὑπερτέρων συμφερόντων τῆς μεγάλης ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ τὴν προστασίαν τῆς Θεῆς Προνοίας.

«Κατὰ τὰς ἀνωμάλους δυσχερεῖς αὐτὰς ὥρας ὑψοῦμεν εἰδικὴν προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ὅλων τῶν ἡγετῶν τῶν κρατῶν, ἐπὶ τοὺς ὁποίους ἔλαχεν ἡ μεγίστη τιμὴ καὶ τὸ βαρύτερον φορτίον τοῦ νὰ ὀδηγήσουν τοὺς λαοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐημερίας, τῆς προόδου, τῆς ἀναπαύσεως. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν αἱ σκέψεις μας στρέφονται πρὸς ὅλους τοὺς ἐκτὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι θὰ χαροῦν, γνωρίζοντες, ὅτι ὁ Πάπας προσφέρει ὑπὲρ αὐτῶν προσευχὰς πρὸς τὸν Θεόν, μὲ εὐχὰς διὰ τὴν ἀπόκτησιν παντός ἀγαθοῦ».

Τὸ Διήγημά μας

Ἀναμνήσεις ἀπὸ μιὰ συνάντησης.

—Τί εὐτυχῆς συνάντησις! λέει ὁ στρατηγὸς Σαυθόπουλος, καὶ μέσα του βλαστημᾷ τὸν σωφῆρ καὶ τὴ βενζίνα του, ποῦ τέλειωσε δέκα θήματα πρὶν τὸ σπίτι!

—Ὅ,τι λέγεται εὐτυχῆς, ἀπαντᾷ ὁ Στέφανος Λαμπίκης, καὶ χαίρεται γιὰ τὴ στενοχώρια τοῦ στρατηγοῦ.

—Μὰ ποῦ εἴστε λοιπόν; τί μοῦ γίνεστε; κάνει πάλι ἐκεῖνος, ὑπερβολικὰ εὐθυμος. Νὰ ζοῦμε στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ μὴ βλεπόμαστε... Εἶναι ἀκατανόητο.

Ὁ συνομιλητῆς του δὲν ἀπαντᾷ. Καμαρώνει τάχα ἀδιάφορος.

—Χμ, καὶ θέβαια, εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ περάσετε κάποτε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο... ἀλλά, ξεύρετε, εἶχα συμβούλιο... Ἐντελῶς ἀδύνατο... μὲ καταλαβαίνετε...

—Μπᾶ, δὲν ἔχει σημασία, ἀπαντᾷ χαμογελώντας ἀκόμα πιὸ εἰρωνικὰ ὁ Λαμπίκης καὶ μισοκλείνοντας τὰ μάτια του.

Καθὼς μιλοῦν στέκονται ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα ἐνὸς καλοχτενισμένου, φρεσκοποτισμένου περιβολιοῦ. Ὁ στρατηγὸς νοιώθει πὼς ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ καὶ οἱ ἀδερφές της τὸν κοιτοῦνε περίεργα. Τὶς αἰσθάνεται καθισμένες στὶς ψάθινες καρέκλες τοῦ κήπου, μὲ τὸ ἓνα πόδι πάνω στ' ἄλλο. Τὸν παρακολουθοῦν.

Καὶ ποῦ μένετε; πὼς ἐδῶ στὴν Κηφι-

σιά; ρωτᾷ πάλι, θέβαιος πὼς καὶ μὲ τὴν ἐρώτησε αὐτὴ ξόφλησε πιά εἰς ἐνδιαφέρον.

—Ἐδῶ, δυὸ θήματα, τὸ πρῶτο σπίτι μετὰ τὸ δρόμο.

—Ἄ! κάνει, ἀληθινὰ ἐκπληκτος τώρα ὁ στρατηγός, τόσο κοντὰ στὴς μνηστῆς μου!

—Λυποῦμαι, ποῦ σὰς ἔκαμα νὰ χάσετε τὰ πολύτιμα λεπτά σας, λέει ὁ Λαμπίκης καὶ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλιση φεύγει χωρὶς νὰ δώσει τὸ χέρι.

Διάβολε, κάνει μέσα του ὁ στρατηγός, τόσο κοντὰ καὶ νὰ μὴν τὸν πάρω εἶδηση; θὰ μπορούσα νὰ τοῦ κάνω μιὰ ἐπίσκεψη..

—Μὰ ποῦ τὸν ψώνισες τοῦτον, Μίμη; ρωτᾷ ἀνωπόμενα ἡ μνηστῆ, ἡ μελαχροινὴ κόρη τοῦ ἐργοστασιάρχου, ποῦ πλούτισε κάποτε, πρὶν ἀπὸ χρόνια, στὸν πόλεμο.

Ὁ Μίμης φιλεῖ τὰ χέρια ὄλων στὴ σειρά, ἀρχίζοντας ἀπ' τῆς μαμᾶς, κάνει ρεβεράντσες, ἀλλά δὲν ἀπαντᾷ.

Τέλος ἀναγκάζεται:

—Ἐχω μείνει στίτι του κάποτε... Πᾶνε χρόνια... τὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς στὴν Πόλη...

—Μπᾶ, κάνει ἡ μνηστῆ καὶ τὸν κοιτᾷ περιφρονητικά.

—Καὶ τί εἶναι τοῦτος; ρωτᾷ ἡ Τέτα, ἡ

ἄλλη ἀδελφή, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον ν' ἀκούσει τὴν ἀπάντησιν. Παίρνει τ' αὐτὴ τῆς ὄμως ἔτσι στὰ πεταχτά: «διευθυντῆς Τραπέζης, ποῦ λέει ὁ γαμπρός της, καὶ κατεβάζει ἀμέσως τὸ πόδι της.

—Ἄ, ἐμεῖς εἶχαμε ἀκούσει πρόσφυγας... τὸν βλέπουμε κάθε μέρα... Ὡστε, ἔτσι... θᾶναι, θέβαια, πλούσιος... Πολὺ σικ τύπος...

—Καὶ γιατί ἔμεινες στὸ σπίτι του; διακόπτει ἡ ἀρραβωνιαστικὴ του. Τᾶφτιασες μὲ τὴ γυναῖκά του; Ἐσεῖς δά, ἐκεῖ ποῦ πήγατε, δὲν κάνατε κι' ἄλλη δουλειά!

—Μά... μὰ... δὲν εἶχε γυναῖκα.. ἦταν πεθαμένη...

—Κουτὴ, φωνάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ τρίτη κόρη, ἡ ζωντοχήρα, ἡ Λέλα. Δὲν εἶδες τόσο καιρὸ πὼς δὲν ὑπάρχει γυναῖκα στὸ σπίτι, ἐκτὸς ἀπὸ κείνη τὴ γριά, τὴ μάνα του!...

Γύρισαν ὅλοι κατὰ τὴ Λέλα, ποῦ μιλοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς της.

—Τώρα μόλις σηκώνεται ἡ τεμπέλα, λέει ἡ μαμὰ, ποῦ ἦταν κάποτε στὰ νιάτα τῆς ἐργάτισα στὸ ἐργοστασιάκι τοῦ ἀντρός της, καὶ κουνᾷ ἀγαναχτισμένη τὰ σκουλαρίκια της. Ἐπειδὴ τάχα κοιμηθήκαμε στὶς πέντε τὸ πρωτῆ...

—Μπᾶ, ἔχω ἀκριβῶς μιὰ ὥρα, ἔκαμα ἡ Λέλα καὶ κοίταξε τὸ ρολογάκι της.

—Κατέβα λοιπόν νὰ σὲ δοῦμε, κατέβα, φωνάζει ζωηρὰ ὁ στρατηγὸς ἀνακουφισμένος, ποῦ ἀπὸ τὴν ἐπέμβασή της θ' ἀλλάξει ἡ κουβέντα. Τί διάβολο νὰ τὸν συναντήσῃ κι' αὐτὸν σήμερα! Σὰ θρυκόλακα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια... Πόσα πράγματα ξύπνησαν μέσα του, πόσα περιστατικά, ποῦ τὰ θαρροῦσε καλοθαμμένα καὶ καλοξεχασμένα. Τί σοῦ εἶναι κ' ἓνα πρόσωπο, ἀλήθεια... κόσμος ὀλόκληρος... Νὰ τώρα, μπροστὰ στὰ μάτια του

περνάει λειτανία μακρὰ καὶ ζωντανή, ἡ ζωὴ του... Ἔτσι ὅπως τὴν ἔζησε ἐκεῖ, τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Ἀπίστευτη καὶ σὰν παρμουθένια.

—Γειά σου, Μίμη! καὶ ἡ Λέλα, ἡ ζωντοχήρα, κατεβάζει τὸ μελαχροινὸ, ἡλιοκαμένο μπράτσο της, στὸ λιγνὸν ὤμο τοῦ στρατηγοῦ. Λοιπόν, πὼς τὸν γνωρίζεις τὸ φίλο μου; ρωτᾷ καθὼς κάθεται.

Τὸ πολὺ κοντὸ φουστάνι της σηκώνεται καθὼς θάζει τὸνα πόδι πάνω στ' ἄλλο καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Μίμη βυθίζεται θεθεία. Πολὺ θαθεία.

—Ποῖόν φίλο σου;

—Κεῖνο τὸν ξένο, ποῦ μίλαγες.

—Ἀπὸ ποῦ εἶναι φίλος σου; ρωτοῦν μ' ἀπορία ὅλες μαζί.

Ἡ Λέλα χαχανίζει καὶ τεντώνει τὸ λαστιχάτο της κορμί.

—Φλερτάρουμε κάθε πρωτῆ... Ἐγὼ ἀνοίγω τὸ παράθυρό μου καὶ κάνω τὴ γυμναστικὴ μου, αὐτὸς ἀνοίγει τὸ δικό του καὶ ντύνεται.

—Ἐχει δά γουστο νὰ μὴ φορᾶς μαγιό; τρομάζει ἡ μαμὰ καὶ τὰ σκουλαρίκια τῆς σαλεύουνε σκανδαλισμένα. Ἡ Τέτα ἡ δευτέρη κόρη, ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν ματιῶν τῆς ἀδελφῆς της καταλαβαίνει πὼς ἡ μαμὰ μάντεψε σωστά.

—Λοιπόν, πὲς μου, τί τύπος εἶναι; ξαναρωτᾷ ἡ ζωντοχήρα καὶ τ' ἄσπρα ἀράπικα δόντια της ἀστράφτουνε.

Ὁ στρατηγὸς ὑποτάζεται: Τὸ μοιραῖον διαφυγεῖν ἀδύνατον. Σκύβει τὸ κεφάλι κι' ἀρχίζει νὰ διηγεῖται.

Ἡ περίσταση τὸ φέρνει καὶ τὸ λέει πὼς ἦταν ὁ πρῶτος Ἕλληνας στρατηγὸς ποῦ πάτησε τὸ πόδι του στὴν Πόλη, τὴν τρέλλα τοῦ κόσμου, ποῦ δὲν ἔξερε τί νὰ τοῦ κάμει. Τοῦ φιλοῦσαν τὰ παπούτσια, τοῦ στρώνανε χαλιὰ γιὰ νὰ περάσει. Ὑστερα τὴν ὑποδοχὴ ποῦ τοῦ ἐτοίμασαν στὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ ἴδιος ὁ Πα-

τριάρχης είχε θγή στο κεφαλόσκαλο να τόν προϋπαντήσει, φορώντας τὰ ἐγκόλπια του ὄλα καὶ πανωκαλύμαυχο. Ἀμέτρητοι παπάδες καὶ δεσποτάδες κλαίανε καὶ τὸν ἀγκάλιαζαν. Φιλοῦσαν τὴν Ἐλλάδα στᾶσχημο μούτρο ἐκείνου. Τότε γνώρισε καὶ τὸν Λαμπίκη. Ἦτανε σύμβουλος στὰ Πατριαρχεῖα καὶ θρέθηκε ἐκεῖ στὴν ὑποδοχή. Τὸν κάλεσε στίτι του κι' ὁ στρατηγός, φυσικά, πῆγε.

Ἐδῶ ὁ στρατηγός Σαθβόπουλος κομπιάζει. Τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ὁ πηγαιμὸς ἐκείνος. Κάτι πάθαινε σὰν τὴ θυμούτανε τὴ μεγαλόσωμη γριά κυρία τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸ ἀλλόκοτο ντύσιμο. Στὴν εἴσοδο καίγανε δυὸ καντηλιέρια ἀσημένια καὶ ἓνα θυμιατὸ κάπνιζε, ὅπως, ὅταν περνᾷ ὁ Ἐπιτάφιος. Ὁ Μίμης στὴ σιγμῇ, μόνο, πρὸ τὸ θυμήθηκε, συγκριᾶστηκε.

Ἡ μεγαλόσωμη γριά κυρία, ὅταν τὸν εἶδε σταυροκοπήθηκε: «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου, Δέσποτα», εἶπε μὲ τὴ βαριά φωνή της πότερε. Πρὶν προλάβει νὰ τὴν ἐμποδίσει ἐκεῖνος, πῆρε τὰ δυὸ τοῦ χέρια καὶ τὰ φίλησε. Κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιά της τρέχανε χοντρά δάκρυα.

Πολλές-πολλές ὑποδοχές εἶχανε δεῖ τὰ μάτια του. Ἡ Βασιλεύουσα ὄλη τὸν ζητωκραύγασε, τὸν λάτρεψε. Ὅμως αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχνοῦσε ποτὲ ποτὲ ὁ στρατηγός.

—Κι' ἔμεινες ἕξι μῆνες σπίτι τους; ρώτησε, σὰ νὰ μὴν τὸ πίστευε ἢ μαμά. Μά, ἀφοῦ δὲν εἶχαν κόρες, ὁ λόγος ποιὸς νὰ τὸν καλοπιάνουνε; συλλογίστηκε, μὰ δὲν τῶπε.

—Ὅσο πὸν ἔφυγα γιὰ τὸ μέτωπο, ἀπάντησε ὁ Μίμης ἐντελῶς ἀποκαμωμένος.

Τώρα μόνο, καθὼς μιλοῦσε, τοῦ πέρασε ἢ σκέψη πὼς ἐκεῖνο πῶκανε τότε, νὰ μὴ δεχτεῖ αὐτὸν τὸν κύριο στὸ Ὑπουργεῖο, ἦτανε φοβερό. Ξαφνικά ἐνοιωθε

νὰ ἰδρώνει ἀπὸ ντροπή. Πῶς τῶκανε! πῶς τῶκανε, ἀλήθεια! Τόσα χρόνια περάσανε, τόσα μεγάλα καὶ γεμάτα χρόνια, ὅμως νὰ τώρα, θρυκολάκιασαν μπροστά του ὄλα αὐτὰ τὰ ξεχασμένα πράματα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος, πὸν φιλοξένησε, πὸν τίμησε σὰ Θεό, κ' ἐκείνη ἢ γριά ζοῦσαν δυὸ θήματα παρέκει, κι' αὐτὸς ὁ στρατηγός δὲν πῆγε μιά μέρα νὰ φιλήσει κὰν τὸ χέρι της. Νὰ τὴν καλοσωρίσει, σὰν γύρεψε προστάσια καὶ καταφύγιο στὸν τόπο του...».

Ἀποξεχνιέται ὀλοτέλα νὰ σκέπτεται. Εἶναι μερικὲς σκέψεις, πὸν ἂν εἶχαν γεύση θάταν πικρή. Μακρυνὸ καὶ ἀκατανόητο θούισμα τοῦ φαίνονται τώρα οἱ ὀμιλίες τῶν γυναικῶν δίπλα του. Γυρνᾷ καὶ τίς κοιτᾷ μιά μιά κατὰ πρόσωπο. Θᾶνοιωθε εὐχαρίστηση μεγάλη ἂν ἢ καθεμιά τους τοῦλεγε μὲ τὴ σειρά: «Αὐτὸ πῶκανε, Μίμη, εἶταν φριχτό... Πῶς μπόρεσες νὰ ξεχάσεις; Πῶς;

Μά, ὄχι, ἄδικα... καμμιά τους δὲν καταλαβαίνει, μήτε μπορεῖ νὰ τοῦ σηκώσει τὸ θάρρος τῆς ἀνάμνησης, πὸν τοῦ πλάκωσε ἔτσι ξαφνικά τὸ στήθος.

Καὶ νὰ τὸ σκεφθεῖ κανεῖς—λέει μοναχός του καθὼς σκουπίζει τὸν ἰδρω ἀπὸ τὸ μέτωπό του— πῶς ὄλα τοῦτα ζούσανε ἀποξεχασμένα, ναρκωμένα μέσα μου καὶ χρειᾶστηκε νὰ τελειώσει ἢ βενζίνα δέκα θήματα πρὶν τὸ σπίτι, γιὰ ν' ἀναστηθοῦνε καὶ νὰ μὲ πνίξουνε...

Ἀλήθεια, εἶναι καὶ σὰν ἀστεῖο νὰ τὸ συλλογιστεῖ κανεῖς...

ΤΑΤΙΑΝΑ ΣΤΑΥΡΟΥ

Καλλιτεχνικὴ Κίνησις

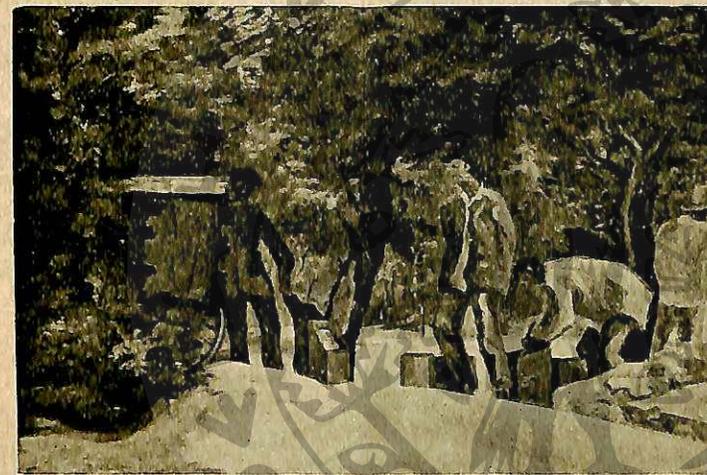
Ἐκθέσεις

Οἱ ζωγράφοι αὐξάνονται καὶ πληθύνονται, ἐπομένως καὶ οἱ ἐκθέσεις. Νὰ ὀφείλεται ἄρα γε αὐτὸ σὲ μιά πραγματικὴ ἀναγέννησι τῆς τέχνης; ἢ μᾶλλον σὲ μιά στενὴ ἀντίληψι τῆς νέας τέχνης, πὸν δὲν ἔχει μεγάλες ἀπαιτήσεις, ἀφοῦ καταργεῖ καὶ σχέδιο, καὶ μελέτη τοῦ χρώματος, καὶ προοπτικὴ, καὶ σύνθεσι, ἢ δὲ ἔμπνευσις, ἢ φαντασία, ἢ ποιήσις εἶναι πράγματα περιττά; Ὁ σημερινὸς ζωγράφος ὅσο περισσότερο gauche εἶναι, τόσο περισσότερο κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ θέβαια, οἱ πριμιτίφ, τοὺς ὁποίους θέλουν νὰ μιμηθοῦν, ἐπειδὴ ἔζησαν σὲ μιά ἐποχή, πὸν τοὺς ἦσαν ἀγνωστοὶ πολλοὶ κανόνες τῆς τέχνης, ἦσαν καὶ αὐτοὶ gauches, ἀλλ' εἶχαν πίστιν, θρησκευτικὸ αἶσθημα καὶ μίαν ἔμφυτον αἰσθητικὴ, πὸν τοὺς ἐνέπνεε τὸ περιβάλλον τους. Ὁ Beato Augelico, ὡς γνωστόν, πρὶν νὰ πάρῃ τὸ πινέλλο στὰ χέρια, ἔκανε τὴν προσευχή του. Ἄν ἐξοῦσε σὲ πλέον προηγμένη ἐποχὴ τῆς τέχνης, δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ περιφρονοῦσε τὰ μέσα ἐκείνα τῆς τεχνικῆς, πὸν θὰ τὸν διευκόλυναν νὰ ἐκφράσῃ μὲ μεγαλειότερη ἄνεσι τὰ συναισθήματά του. Ἄλλ' ἄς μὴν ἐπιμεινῶμεν σ' αὐτὲς τίς ἀπόψεις, διὰ νὰ μὴ θεωρηθοῦμε ὀπισθοδρομικοί...

Λοιπὸν, ἄς ἔλθωμεν στὶς ἐκθέσεις μας. Εἰς τὸν «Παρνασσὸν» τὸν κ. Κοσμαδόπουλον, πὸν πάντοτε παρουσιάζει μιά τόσον ἱκανοποιητικὴ ἐργασία, διεδέχθη ὁ κ. Δούκας, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ζωγράφους, πὸν τολμᾷ νὰ κἀνῃ συνθέσεις μὲ δύσκολα θέματα, ὅπως αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ ἓνα τρίπτυχον, τὴν ζωὴν τῆς Ἁγίας Φιλοθέης.

✱

Εἰς τὴν αἶθουσα Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν εἶναι συνωστισμένοι ἐβδομήντα περίπου πίνακες τῆς συντηρητικῆς σχολῆς. Ἐξ αὐτῶν οἱ περισσότεροι γνωστὰ ὀνόματα, ὅπως τῶν κ. κ. Γεραλῆ, Δήμα, Περικλῆ Λύτρα, Γεωργαντῆ, Ρωμανίδη, Χρηστοφῆ, Παπάζογλου καὶ ἄλλων. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν «Ἑλληνίδα» ἐνδιαφέρει περισσότερο ἢ γυναικεῖα κίνησις, ἀναφέρομεν ὄλα τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν κ. Μαρίαν Λύτρα, ἢ ὁποία μὲ τὸ «Κοριτσάκι στὸν Ἥλιο», τὰ τοπεῖα τῆς «Σπιτάκι στὸ θουνὸ» καὶ ἄλλα τοπεῖα, ἐπίσης ἀπὸ τὴν Σκόπελον καὶ μὲ τὰ τριαντάφυλλά της, δὲν θὰ εἶναι ἴσως περοβολὴ ἂν ποῦμε, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς καὶ ξεχωρίζουν μὲ τὴν φρεσκάδα τοῦ χρώματος τὸ

«Ρεσιναραῖοι» ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ δάσος. Ἐλαιογραφία, Ἑλένης Βοζίκης Γεωργαντῆ, Γλυπτρίας Ζωγράφου, ἐκτεθειὰ εἰς τὴν Στέγην Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν. Ἐκθέσις Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν.

καλό σχέδιο και την σύνθεσιν. Ἡ δνις Φαραντάτου ἐκθέτει τοπεῖα καὶ φρούτα, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζει ἀβρότης καὶ λεπτότης χρώματος καὶ σχεδίου. Ἡ κ. Ἀσπρογέρακα ἐκθέτει τοπεῖα καὶ ἄνθη. Ἡ κ. Ἑλ. Γεωργαντὴ τύπους τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Καρδίτης. Ἡ κ. Γεωργοπούλου—Καντζίκη θαλασσογραφίαις. Ἡ κ. Διαμαντοπούλου—Γαβαλά τοπεῖα καὶ σμάλτα. Ἡ κ. Δήμα—Τσίλλερ ἕνα ἐσωτερικὸν τοῦ Ἐρεχθεῖου, μίαν σύνθεσιν, ἕνα ἐσωτερικὸν κουζίνας, τοπεῖα καὶ ἄλλα. Ἐπίσης ἐκθέτουν αἱ κυριαὶ καὶ δεσποινίδες Ἑλ. Ἡλιάδου, Νίτσα Καπαρέλλη, Εἰρήνη Λιάτοικα, Φοῖβη Κοντοπούλου, Κωνσταντινίδου, Σοφία Λασκαρίδου, Εἰρήνη Ξενοπούλου, Κική Πρωτοπαπᾶ, Ἀγγελικὴ Στεφάνου, Χαϊκαλή—Σκαρλάτου καὶ Ἀλίκη Χρυσάφη, ἡ ὁποία νομίζω ὅτι ἐκθέτει διὰ πρώτην φοράν ἕνα τοπεῖον «Τὸ χωριάτικο σπίτι», μὲ πολὺ φῶς καὶ μεγάλες πινελιές.

Στὴν αἴθουσα Στρατηγοπούλου, μετὰ τὸν κ. Βιτσιώρη, τὸν ζωγράφο, πού βλέπει ὄλα σκοτεινὰ τοπεῖα καὶ πρόσωπα, καὶ πού παρουσιάζει τὴν ζωὴ γεμάτη ἀνησυχία, διαδέχονται δεκαπέντε περίπου ζωγράφοι, νέοι καλλιτέχναι, πού ἀνήκουν στὴν «Συντροφικὰ Καλλιτεχνῶν», οἱ κ. κ. Κ. Ἀναστασιάδης, Μ. Βραντῆς, Φ. Μουσοῦρης—Γιοφύλλης, Δ. Καροῦσος, Στ. Καρτάκης, Ν. Μαγιάσης, Μ. Πομόνης, Φ. Παλληκάρης, Ἀλ. Παπαηλιόπουλος, Παν. Περεισάδης, Εὐ. Τερζόπουλος καὶ ἡ κ. Γεωργιάδη—Μουσοῦρη καὶ δις Ἑλπίς Παπαβασιλείου. Ἐνα ἀπὸ τὰ θέματα, ὅπου δείχνει ἕνας ζωγράφος ὄλες τὶς δυναμικότητες τῆς τέχνης του, εἶναι καὶ ἡ νεκρὰ φύσις. Εἶναι ἕνα θέμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐκολο καὶ ὅμως εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα. Ὁ ζωγράφος ἔχει νὰ ἐκλέξη τὰ εἶδη, πού θὰ τοποθετήσῃ τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἐπάνω σὲ ἕνα τραπέζι. Συχνὰ βλέπει κανεὶς εἰδῶν εἰδῶν ἀντικείμενα ἀνόμοια καὶ πού δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Ἐπειτα τὸ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν, ὅπερ τὸ σπουδαιότερον, καὶ σὲ τί φόντο. Οἱ μεγάλοι δάσκαλοι τῆς ἀναγεννήσεως, καὶ πρὸ πάντων οἱ Ὀλλανδοὶ καὶ Φλαμμανδοί. ἔφθασαν σὲ μιά τελειότητα, πού κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς φθάσῃ. Στὸν 19ον αἰῶνα ὁ Σεζάν ἐκαινοτόμησε καὶ τοποθέτησε ἐπάνω σ' ἕνα κυρτὸ τραπέζι ἀναρρίθμητα μῆλα. Ἐκτοτε ἐπάνω σὲ τραπέζια, πού γέρνουν οἱ νέοι ζωγράφοι, τοποθετοῦν μῆλα, κυδῶνια, πορτοκάλια, ρόδια, πού κατακυλοῦν, ἀνάκατα μὲ διάφορα σκεῦη

καὶ ὑφάσματα, χωρὶς καμμιά σύνθεσι, χωρὶς ἄρμονία χρωμάτων, χωρὶς νόημα. Τελευταίως μάλιστα μερικοὶ ζωγράφοι μεταχειρίζονται ὡς φόντο στὴν νεκρὰ φύσι ἕνα τοπεῖον ἢ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα!

Φυσικά, τέτοιου εἶδους ἀπόπειρες ἔχουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα, πού πρέπει νὰ ἔχη ἕνα ἔργον, δηλαδή τὴν συγκέντρωσι τοῦ ματιοῦ στὸ θέμα τὸ κύριον, καὶ τὸ ὁποῖον, φυσικά, εἶναι τοποθετημένο στὸ πρῶτο π λ ά ν ο. Ἄν ἤθελαν οἱ νέοι καλλιτέχναι μας νὰ μελετοῦν καμμιά φορά τοὺς μεγάλους δασκάλους τῆς τέχνης, δὲν θὰ ἔπεφταν, νομίζω, σὲ τόσο μεγάλα λάθη.

A. P.

Ἡ ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς

Καθαρώτατον ἥλιο ἐπροημνοῦσε τῆς αὐγῆς τὸ δροσᾶτο ὕστερο ἀστέρι. Σύννεφο, καταχνιά δὲν ἐπερνοῦσε τ' οὐρανοῦ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μέρη. Καὶ ἀπὸ κεῖ κινημένο ἀργοφουσοῦσε τόσο γλυκὸ στὸ πρόσωπο τ' ἀέρι, πού λές καὶ λέει μὲς' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα: γλυκεῖα ἢ ζωὴ κι' ὁ θάνατος μαυρίλα

Χριστὸς ἀνέστη! Νέοι, γέροι καὶ κόρες ὄλοι, μικροὶ, μεγάλοι, ἔτοιμασθῆτε Μέσα σταῖς ἐκκλησίαις ταῖς δαφνοφόραις μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχθῆτε. Ἄνοιξατε ἀγκαλιές εἰρηνοφόρες ὀμπροστά τοὺς Ἀγίους καὶ φιληθῆτε· Φιληθῆτε γλυκὰ χεῖλη μὲ χεῖλη· Πέστε Χριστὸς ἀνέστη, ἔχθροὶ καὶ φίλοι.

Δάφνες σὲ κάθε πλάκα ἔχουν οἱ τάφοι καὶ θρέφῃ ὠραία στὴν ἀγκαλιά οἱ μανάδες. Γλυκόφωνα, κυττώντας ταῖς ζωγραφισμέναις εἰκόνες ψάλλουνε οἱ ψαλτάδες. Λάμπει τὸ ἀσῆμι, λάμπει τὸ χρυσάφι, ἀπὸ τὸ φῶς πού χύνουνε οἱ λαμπάδες. Κάθε πρόσωπο λάμπει ἀπ' τ' ἀγιοκέρι. ὅπου κρατοῦν οἱ χριστιανοὶ στὸ χέρι.

ΔΙΟΝ. ΣΟΛΩΜΟΣ

Βασιλικὸν Θέατρον

Σέρινταν: «Σχολεῖο Κακογλωσσιᾶς»

Ἐξω ἀπ' τοὺς εἰδικούς, ἐλάχιστοι θᾶταν στὸν τόπο μας ἐκεῖνοι πού ξέραν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ρ. Σέρινταν καὶ ἡ ἔλλειψη δὲν ἦταν μεγάλη. Τὸ Βασιλικὸ ὅμως θέατρο φρόντισε νὰ μᾶς τὸν γνωρίσει, καὶ μὲ τὴ φεικτὴ ἀποκλειστικὴ του προτίμησι γιὰ τὸ Ἀγγλικὸ θέατρο, θυμήθηκε καὶ τὸν παλῆο αὐτὸν Ἀγγλο συγγραφέα τοῦ 18ου αἰῶνα, τὸν λησμονημένο στὴν ἐποχὴ μας. Λησμονημένο γιὰτί, παρὰ τὰ ἀναμφισβήτητα προσόντα του, ἔξυπνο διάλογο, ἔξυπνη παρατήρησι—δὲν μπόρεσε νὰ ὑψωθῆί πάνω ἀπ' τὰ στενὰ ὄρια μιᾶς ἐποχῆς, μήτε νὰ τοποθετήσῃ τὶς ἀνθρώπινες σιλουέττες πού χάραξε μέσα σὲ πλαισία μιᾶς γερῆς θεατρικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Τόσο δὲ καταφανῆς εἶναι ἡ ἔλλειψη ἀρχιτεκτονικῆς σύνδεσης, ἰδίως στὸ «Σχολεῖο κακογλωσσιᾶς», ὥστε τὸ Βασιλικὸ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγει σὲ διασκευὴ τοῦ ἔργου, ὄχι μόνο γιὰτί οἱ πάμπολλες εἰκόνες δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἀπ' τὰ ἀτελῆ μηχανικὰ μέσα τῆς Κρατικῆς Σκηνῆς, ἢ γιὰτί προβληματικὴ θᾶταν ἡ ἀντοχὴ τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ πρὸ παντός γιὰ νὰ συνδεθῆί τεχνικώτερα τὸ καλὸ, μὰ σκόρπιο ὕλικὸ τοῦ ἔργου, καὶ νὰ μπεῖ σὲ κᾶπως θεατρικώτερο, γοργότερο ρυθμὸ.

Ἄν οἱ διασκευῆς καμμιά φορά προσθέτουν, ἀφαιροῦν ὅμως πάντοτε πολλὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα. Στὴν ἀχάριστη αὐτὴ ἐργασία τῆς διασκευῆς, τόσο ὁ κ. Λέων Κουκούλας, ὅσο καὶ ὁ κ. Τερζάκης, ἐργάστηκαν μὲ εὐσυνειδησία καὶ πνευματικότητα, ἀντάξια ἀνθρώπων, πού διαθέτουν καὶ ταλέντο λογοτεχνικὸ καὶ ξέρουν τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ θεάτρου.

Ἡ μόνη ἀντίρρησι εἶναι ὅτι, ἀφοῦ ὑπάρχουν τόσο ἀριστουργήματα τοῦ διεθνοῦς θεάτρου, ἄγνωστα ἀκόμα στὸ Ἑλληνικὸ κοινὸ, πᾶς εἶναι ἢ ἀνάγκη νὰ καταφεύγει τὸ Βασιλικὸ σὲ διασκευῆς, καὶ μάλιστα ἔργων, πού τίποτα δὲν προσθέτουν στὴ πνευματικὴ πρόοδο.

Μολλιέρο τῆς Ἀγγλίας ὠνόμασαν τὸ Σέρινταν. Ἄν ὑπάρχει λόγος νὰ συγκριθῆί, τότε ὁ Μπωμαρσὲ εἶναι, ἀσφαλῶς, καταλλήλοτερος. Ὁ Σέρινταν ἀνήκει σὲ χρόνια κοινωνικῆς παρακμῆς. Μιᾶς ἐποχῆς, πού ὁ Κάρολος I', ὁ ἠαλινορθωμένος βασιλιάς στὸ θρόνο τῆς Ἀγγλίας, μεταφέροντας ἀπ' τὴ ξεπεσμένη τότε

Γαλλία τὸ πνεῦμα μιᾶς εὐκολῆς, ἐλαστικῆς ἠθικῆς, δημιούργησε μιὰ καινούργια κοινωνικο-πνευματικὴ ζωὴ. Ἦταν μιὰ μοιραία ἀντίδρασι, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταπίεσι τοῦ Πουριτανισμοῦ. Ἐνα πρόσχαρο ξέσπασμα συγκρατημένης ζωτικότητος πού παρέσυρε τὴν Ἀγγλικὴ κοινωνία στὰ ὄρια τοῦ ξεπεσμοῦ καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη σκιαγραφεῖται ὄλη μὲς' τὸ «Σχολεῖο κακογλωσσιᾶς», καὶ ὁ ἔξυπνος διάλογος εἶναι ἢ μεγαλύτερη ἀρετὴ τοῦ ἔργου. Ἡ θέση δὲ πού κατέχει ὁ Σέρινταν μὲς' τὸ Ἀγγλικὸ θέατρο, κάνει τὴν παράσασσι τοῦ ἔργου αὐτοῦ—ἀν μάλιστα δὲν ἦταν διασκευασμένο—πολὺ ἐνδιαφέρουσα, στοὺς εἰδικὰ ἀσχολουμένους μὲ τὸ θέατρο καὶ τὴ λογοτεχνία.

Στὴ σκηνοθετικὴ ἐργασία ὁ κ. Μουζενίδης δὲν μᾶς ἄφησε νὰ ἀντιληφθοῦμε καθόλου τὴν ἔλλειψη τοῦ κ. Ροντήρη.

Ἡ προσπάθειά του, γιὰ ἕνα συντονισμένο καὶ ζωηρὸ παίξιμο, ἔγινε ἀντιληπτὴ. Δὲν εἶχε ὅμως τὴν ἀπόδοσι πού ἔπρεπε, γιὰτί προσκρούει, ὅπου ἀκριβῶς καὶ ὁ κ. Ροντήρης: Στὴν ἔλλειψη κατευθυντηρίου προσωπικότητος καὶ ἀφ' ἐτέρου στὴν ἔλλειψη πειθαρχημένου ὁμοιογενοῦς συνόλου ἐκτελεστῶν. Ἐτσι, ὠρισμένες σκηνές πῆγαιναν καλὰ, γιὰτί ὑπῆρχαν ἠθοποιοὶ πείρας, πού καὶ ὅταν ἀκόμα παρουσιάζαν ἐλαττώματα πάλι ἔδεναν τὸ διάλογο καὶ δημιουργοῦσαν τὴν κατάλληλη κίνησι καὶ γενικὰ ἀναπλήρωναν τὴν ἀδυναμία τοῦ σκηνοθέτη.

Αὐτὸ φάνηκε καθαρὰ στὴν α'. πράξι, ὅπου οἱ ἠθοποιοὶ ἀπέδιδαν τὸ κείμενο ὅσο καλύτερα μπορούσαν. Ἀντιθέτως στὴν γ'. πράξι ἡ προσπάθεια νὰ δημιουργηθῆί ἀτμόσφαιρα ζωντανείας καὶ γλεντιοῦ, προσέκρουσε στὴν ἀδυναμία τῶν νέων καὶ ἀπειρῶν ἐκτελεστῶν. Ἐπίσης τὸ φωτιστικὸ ἐφφῆ τοῦ φινάλε τῆς α'. πράξης, νεοπλουτιστικὸ σημάδι ἀπειροῦ σκηνοθέτη, δὲν εἶχε καθόλου τὴ θέση του· ἀσύνδετο, μολονότι καθ' ἑαυτὸ καλὸ.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐρμηνεία, ὁ κ. Νέζερ, πού μὲ χαρὰ μας τὸν εἶδαμε ἐπὶ τέλους χρησιμοποιούμενο ἀπὸ τὴ Κρατικὴ Σκηνή, εἶχε ν' ἀντιπαλαίσει μὲ ὠρισμένες τεχνικῆς δυσχερείαις, πού τοῦ

ἐπέβαλλε ὁ ρόλος του. Τὸ Βασιλικὸ θέατρο δὲν διαθέτει καταλληλότερο ἠθοποιὸ γιὰ τὸ ρόλο τοῦ Σέρ Τήζλ.

Ὁ κ. Παρασκευᾶς θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὸν ἀναλάβει. Ἡ γραμμὴ ὅμως ποῦ θ' ἀκολουθοῦσε ἔνεκα τῆς λεπτῆς θεατρικῆς του ἰδιοσυγκρασίας, δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ τονίσει, ὅσο θὰ ἔπρεπε, τὴ προσωπικότητα καὶ τὶς βασικὰς γραμμὰς τοῦ ρόλου του.

Τὸ ἀντίθετο ἔκανε ἀκριβῶς ὁ κ. Νέζερ. Ὑπερεγράμμισε τὸ ρόλο του, τὸν ὑπερετόνισε κ' ἔτσι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πεί, ὅτι ἐπέτυχε τὴν ἀπόλυτη ἐνσάρκωση τοῦ Σέρ Τήζλ. Ἀπ' τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς γενικά, πιστεύουμε ἀδίστακτα, πῶς μονάχα ὁ κ. Βασ. Ἀργυρόπουλος, συγκρατημένος σὲ κλασσικὴ γραμμὴ, θὰ ἔδινε ἀνάγλυφα τὸν τύπο τοῦ ἀφελῆ καὶ τίμιου, ἀλλὰ καὶ ἀριστοκράτη Ἀγγλου.

Ὁ κ. Νέζερ ἔχει πολλὰ θεατρικὰ προσόντα καὶ ζωερὴ θεατρικὴ ἰδιοσυγκρασία. Πλούσια ἐκφραστικὰ μέσα, εὐκίνητη μάσκα καὶ μεγάλη θεατρικὴ πείρα. Θὰ ἦταν ὑποτιμητικὸ γιὰ τὴ θεατρικὴ του ἀντίληψη, ἂν γράφαμε καὶ τὸ πιστεύει, πῶς στὸ ρόλο τοῦ Ἀγγλου εὐπατρίδη ἔδωσε μέσα στὸ χοντρὸ κωμικὸ στοιχεῖο, καὶ τὴν ἀπαραίτητη ὅμως συγκρατημένη γραμμὴ τοῦ ταίριαζε σ' αὐτόν.

Ὁ κ. Παρασκευᾶς ὡς Ὀλίβερ Σαρφέις ἔπαιξε ἐπιτυχημένα. Ὁ ρόλος του, θέβαια, δὲν ἦταν μεγάλος, οὔτε κουραστικός. Ἔδωσε ὅμως τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσουμε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἐρμηνείας του, καὶ τὴν πνευματικότητά του στὴ κατανόηση κάθε ρόλου ποῦ παίζει. Συγκρατημένα καὶ προσεκτικά, ἄνετα καὶ φυσικά, ἐξαντλεῖ ὅλες τὶς πτυχές ἐνός ρόλου.

Ὁ κ. Δενδραμῆς, εὐχάριστος καὶ κομψός, εἶναι γιὰ ὀρισμένους ρόλους, μαζὺ μὲ τὸν κ. Μινωτῆ καὶ τὸν κ. Παπᾶ, ἓνα πολύτιμο κεφάλαιο τοῦ θεάτρου μας στὴ χορεία τῶν νέων ἠθοποιῶν. Κατορθώνει νὰ διατηρεῖ πάντοτε τὴ δροσερότητα καὶ τὴν «ingenuité» τοῦ προσώπου του, πράγμα ποῦ τὸν διευκολύνει νὰ παίζει μ' ἐπιτυχία ρόλους νέων, χωρὶς μεγάλη δραματικὴ σύνθεση.

Ὁ κ. Ἰακωβίδης πολὺ ἐπιτυχημένος στὸ χαρακτηριστικὸ του ρόλο. Μὲ τὸ στυλ τῆς ἐμφάνισής του, ἀπέδωσε μὲ φαντασία τὸ ρόλο τοῦ κατεργάρη Σνέικ.

Ὁ κ. Γληνὸς ἐπιτηδευμένος, ἀτυχῶς, καὶ ἐκτὸς ρόλου.

Γιὰ τὶς κυρίες, ἡ δνὶς Παπαδάκη ἐπανελάβε

τὸν ἑαυτὸ της καὶ τοὺς ἄλλους ρόλους της, στὸ ρόλο τῆς Λαίδης Τήζλ. Τὸ κύριο λάθος στὴν ἀπόδοσή της θρίσκεται στὸ ὅτι δὲν πρόσεξε τὴν ἀντίθεση ποῦ ὑπάρχει μεταξὺ μιᾶς ξιπασμένης, ἀλλὰ γεννημένης Ἀγγλίδος, ἀριστοκράτισσας, καὶ μιᾶς ἐπαρχιώτισσας, ποῦ γίνεται ἀριστοκράτισσα.

Ἡ κ. Μανωλίδου συμπαθῆς, ἀλλὰ ἐλαφρά.

Τέλος ἡ κ. Σαπφῶ Ἀλκαίου ἀπέδωσε ζωηρότατα, μὲ τὸ πηγαῖο θεατρικὸ της ταμπεραμέντο, τὸν ἀπολαυστικὸ ρόλο τῆς Κυρίας Καϊντορ. Λεπτότερη ἀπόχρωση θὰ τὴν ἔκανε περισσότερο σύμφωνη μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ρόλου τῆς κακόγλωσσης ἀριστοκράτισσας.

Δίπλα της ἡ κ. Μαρία Ἀλκαίου, μὲ τὴ νεανικὴ της φρεσκάδα καὶ τὴ σκηνικὴ της ὠμορφιά, ἔκανε τὴ πρώτη της ἐμφάνιση σὲ ρόλο ἐκτενῆ.

Τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικία της καὶ ἡ μικρὴ της ζωικὴ πείρα, δὲν βοήθησαν νὰ δημιουργήσῃ πλαστικώτερα τὸ ρόλο της. Ἐχει ὅμως τόσα προσόντα, ὥστε τὸ Βασιλικὸ πιστεύω νὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ τὴ παρακολουθήσουμε σὲ ρόλους ποῦ νὰ τὶς ταίριαζον περισσότερο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Στήλη Κοινωνικῆς Προνοίας

Ὁ Σύλλογος Φίλων τῶν Τυφλῶν, ποῦ λειτουργεῖ εὐδοκίμως ἀπὸ ἐνός ἔτους, ὠργάνωσε τὴν 19ην Μαρτίου στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσου» ὠραίαν προεσπερίδα, ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Ἀπὸ τὴν σταλεῖσαν εἰς ἡμᾶς λογοδοσίαν καὶ ἀπὸ τὸ καταστατικὸ τοῦ φιλανθρώπου αὐτοῦ σωματείου μανθάνομεν ὅτι, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς προέδρου κ. Εἰρ. Λασκαρίδου καὶ τοῦ ἀξιολόγου συμβουλίου, κατωρθώθη νὰ ἰδρυθῇ τὸ πρῶτον Οἰκοτροφεῖον Τυφλῶν Γυναικῶν, παρὰ τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶναι ἡ ἐξασφάλις τῶν ἐνηλίκων ἀποφοιτῶν τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν, ἢ ἀνύψωσις τοῦ ἠθικοῦ τῶν καὶ ἡ ὑποστήριξις, ὅπως μὲ φιλότιμον ἐργασίαν ἀντιμετωπίζον τὶς δυσχέρειες τοῦ θίου, γιὰ νὰ μὴ καταφεύγουν στὴν ἐπαιτεία καὶ πέσουν σὲ δυστυχία.

Ὅσοι εἶναι εἰς θέσιν, ἄς ὑποστηρίξουν τὸ ἀγαθοεργὸν καὶ κοινωφελὲς ἔργον, ποῦ τιμᾶ τὴν ἰδρύτρια τοῦ κ. Εἰρ. Λασκαρίδου.

Λιλὴ Γεωργιάδου

Τὸ Ρεσιτάλ Πιάνου τῆς Δίδος Λιλῆς Γεωργιάδου

Εἰς τὰ «Ὀλύμπια», καὶ ἐμπρὸς εἰς αἴθουσαν γεμάτην ἀπὸ κόσμον ἐκλεκτόν, μιὰ νέα δεξιότητις τοῦ πιάνου ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της, ὑπὸ τοὺς ἀρίστους τῶν οἰωνῶν, ἡ δνὶς Λιλὴ Γεωργιάδου.

Ἀνήκουσα εἰς οἰκογένειαν φιλομούσων, καὶ καταγινόμενη ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὅλα τὰ μυστικά της ὠραίας αὐτῆς τέχνης μὲ τὴν προσεκτικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν στοργικὴν μέριμναν τῆς κ. Ἡθῆς Πανᾶ.

Ἡ πρώτη αὐτῆ ἐμφάνισις της εἰς τὸ πολὺ κοινὸν ἦτο μιὰ σημαντικὴ ἐπιτυχία τῆς πίστεως,

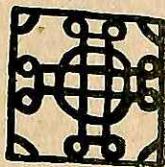
ποῦ ἔχει κάθε ἀληθινὸς καλλιτέχνης εἰς τὸ παίξιμόν του. Διότι ἐκεῖνο ποῦ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν τοῦ θετικοῦ, ἦτο ἡ πεποίθησις ποῦ ἔδειχνεν ἢ νεαρὰ πιανίστρια εἰς τὸν ἑαυτὸν της. Ἐφάνετο βεβαία, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν δύναμιν ἐξετέλεσε τὸ δυσκολώτατον πρόγραμμα τοῦ ρεσιτάλ της. Τὰ ἔργα τοῦ Φράγκ εἶναι ὀλίγον Λυδία Λίθος δι' ὅσους αἰσθάνονται τὴν μουσικὴν ὡς κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀλληλουχίαν φθόγγων καὶ σύνθεσιν τονισμῶν. Καὶ ἂν ὁ Σοπέν, ἀναπόσπαστος ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς ρεμβασμοὺς τῆς πρώτης νεότητος, περυγίζη ὁ ἴδιος ἐπάνω ἀπὸ κάθε συμπαθητικὴν ἐκτέλεσίν του,

δμως ο Σοῦμαν και ο Λίστ, δὲν χωρατεύουν. Καὶ γίνονται ἀμειλικτοι, κάθε φοράν πού τὰ νεαρά δάκτυλα ζητήσουν νὰ μιμηθοῦν τοὺς τρομακτικούς ἀκροβατισμούς τῶν δύο αὐτῶν ἐξόχων συνθετῶν. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ δνὶς Λιλὴ Γεωργιάδου, ἡ ὁποία δὲν ἐδίστασε νὰ δοκιμάσῃ ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ ὄργάνου εἰς τὸ ὁποῖον, μὲ πάθος ἔχει ἀφοσιωθῆ, ἐπέτυχε τόσον ὠραία καὶ ἔπαιξε τόσον συμπαθητικά, ὥστε ν' ἀποσπάσῃ ζωηρὰ καὶ ἀνυπόκριτα, τὰ ἀφθονα χειροκροτήματα.

Πολλὴν ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ ἀπαλὸ παίξιμα καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς κάθε νότας, μὲ τὸν δέοντα ἦχον καὶ τὸν ἀνάλογον τονισμόν. Οἱ χρωματισμοὶ πού εἶναι προνόμιον μόνον τῆς πείρας, ἐφάνησαν ἀρτίοι, εἰς τὰ περισσότερα σημεῖα, καὶ ἀπέδωσαν μὲ ἀπαράμιλλον χάριν τὸ θαυότερον αἴσθημα καὶ τὴν ἔννοιαν, πού εἶχαν αἱ λεπτομέρειαι αὐτῶν τῶν ὠραίων κομματιῶν. Χωρὶς καμμιά νότα, μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι καὶ τὴν τυχούσαν λησμοσύνην θὰ ἦτο ἱκανὴ ν' ἀναπληρώσῃ μ' ἓνα οἰονδήποτε αὐτοσχεδιασμα, ἡ νερά πιανίστρια ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, ἴσια εἰς τὸ κάθισμά της, σὰν νὰ μὴ ἔπαιζεν ἐμπρὸς εἰς τόσον κόσμον, ἀλλὰ μόνη εἰς τὸ ὄργανον μιᾶς μακρυῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας. Ἀληθινὴ ἱεροφάντις, μέσα εἰς ὠραιότατον κατάλευκον καὶ ἔξωμον φόρεμα, μόνον ὅταν εἰς τὰ πολλὰ χειροκροτήματα ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσῃ μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν τῆς ὑπόκλισιν, μόνον τότε ἐφαίνετο ὅτι διέκρινε κοινὸν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ κόσμον εἰς τὰ θεωρεῖα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ Ἑλληνικὴ μουσικὴ τέχνη ἀπέκτησε μίαν ἀρίστην ἐρμηνεύτριαν, ἡ ὁποία, καθὼς μαθάνομεν, ἔχει ἐπισύρει καὶ τοῦ μεγάλου, τοῦ διασήμου Κορτώ, τὴν προσοχὴν. Εἶναι εὐχάριστον, διότι ὅσον περισσότερα καὶ καλύτερα ὀπλιζόμεθα εἰς τὸ μουσικὸν στάδιον, μὲ ἀληθινὸς μύστας, τόσον μπορούμε νὰ περιμένωμεν εἰς τὰς ἄλλας ἐκδηλώσεις τῆς Τέχνης, τοὺς ὀπωσδήποτε, ἀλλὰ καὶ ἀναμφισβητήτως καθυστερημένους.

Π. Δ.

Τὸ τραγοῦδι

Στὴ Λένα

Ὅλο τ' ἄρωμα τ' Ἀπρίλη
στοὺς κελλί!
Σάμπως ἀνοιξε μιὰ πύλη
βαθουλῆ.

Μὲ πλημμύρισε μὲ θάμψη
τὸ πρωῖνό,
καὶ λουλούδισαν οἱ κάμποι,
τὸ θουνό.

Σὲ λιβάδι ἀπὸ θελοῦδα
κεντητά,
θλέπω μιὰ ἄσπρη πεταλούδα
νὰ πετᾷ.

Μοῦ χαρίζεται ὄλ' ἡ πλάση
γιορτερή,
τοῦ ἐλάτου πυκνὰ τὰ δάση
καὶ τὸ δρυ.

Τὸν καημό, σὲ μιὰ φλογέρα,
τοῦ θουνοῦ,
μοῦ τὸν φέρνει ἡ πνοὴ τ' ἀγέρα
ποῦ καὶ ποῦ.

Κι ὅλα τοῦτα, — καὶ σὺ στάλα
τῆς θροχῆς...
(ἀνοιξιὰτικὴ ψυχάλα
πὼς ἀχείς!)

Ὅλα φέμα! Τὰ ὑποβάλλει
μαγικὸ
τὸ τραγοῦδι — πὲς το πάλι! —
ποῦ γροικῶ.

X. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

('Ανέκδοτο.)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ αὐτάρκεια δὲν ἔγκειται στὸν πλοῦτον, ἀλλὰ στὶς λίγες ἀνάγκες.

— Μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουν πάθη δυνατότερα κι' ἀπ' τὸν φόβο τοῦ θανάτου. Ἡ ἐκδίκησις παραβλέπει τὸν θάνατο, ὁ ἔρωσ τὸν περιφρονεῖ καὶ ἡ ἀπελπισία τὸν στραγγαλίζει.

Ἡ κριτικὴ τοῦ Βιβλίου

ΑΡΗ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ: «Πρέβεζα—Πατούχας». Στὴ βιβλιοθήκη τῆς «Ἑλληνίδος» ἐλήφθησαν δύο ἐνδιαφέροντα δράματα τοῦ λογίου κ. Ἄρη Χατζηδάκη.

Στὴν «Πρέβεζα» βλέπουμε τὴ μελαγχολία τοῦ Καρυωτάκη, τὴ νοσταλγία του γιὰ τὴν ἀγάπη, πού ἐμπνέει τὴν πικρόχολη ρίμα του. Ἀγαπάει ἓνα κοριτσάκι, Ἐκείνην, πού τὸν θαυμάζει, καὶ τὸν περιβάλλει μὲ πλατωνικὴ στοργή, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ στὸ ἀνέβασμά του. Βρίσκει τὴν ποιήσῃ του γεμάτη ἀγκάθια, ἀκατάλληλη γιὰ τὰ λεπτά της πέλματα. Ἄν ἤξερε πὼς ὑποφέρει σι' ἀλήθειαν, — θάθελε ὁ ποιητὴς νὰ τῆς δείξῃ τοὺς τύπους τῶν ἡλων, — γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὡς τὴν κορφή. Ἡ πίκρα ποῦχει ἡ ποιήσῃ τοῦ Καρυωτάκη, κάνει «Ἐκείνον», — τὸν θεωρεῖ ἀντίζηλό του — νὰ θρίσκη φάρσα τὸν πόνου του καὶ τίποτα περισσότερο, ἐνῶ «Ἐκείνη» ἔχει δώσει τὸ νοῦ τῆς μόνου στὸν ἄτυχο ποιητὴ, μὰ τὴν καρδιά της στὸν ἀρραβωνιαστικὸ της...

Ἡ δευτέρη εἰκόνα τῆς Β'. πράξης, δίνει ὄλο τὸν πόνου τοῦ ποιητῆ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγωνία Ἐκείνης, πού ὑφίσταται τὸ χτύπημα τῆς τύχης — εἶναι φθισικὰ — μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα. Τοῦ ζητάει νὰ τῆς ἀπαγγεῖλει τοὺς στίχους του. Ὁ καθένας τοὺς ὅμως σκέπτεται τὸν ἑαυτὸ του... Ὁ ποιητὴς τὴν Πρέβεζα κ' Ἐκείνη τὴ «Σωτηρία»... Τοῦ λέει: «Δὲν ἔχεις αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος, Κώστα. Ὑπερβάλλεις πάντα τὰ πράγματα. Σὲ νοιώθω, δὲ λέω... Μὰ ἐσὺ κάποτε θὰ γυρίσης πάλι ἐδῶ... ὅταν ἐγὼ δὲ θὰ ὑπάρχω».

«Ποιὸς τὸ ξαίρει αὐτό;... ἀπαντᾷ ὁ ποιητὴς. Μπορεῖ νὰ γίνουν κι' ἀντίθετα τὰ πράγματα...».

Στὴν Γ'. πράξη, βλέπουμε τὸν Καρυωτάκη στὴν Πρέβεζα, θλιμμένο βαθεῖα, ἀπογοητευμένο ἀπ' τὴ ζωὴ... νὰ μελετᾷ περὶ τὴν αὐτοκτονία, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ βάσανά του... Εἶναι ἀφηρημένος στὴ δουλειά του — ἀνυπόμονος, ὑπερβολικὰ μελαγχολικός. Τὸ χαμόγελό του εἶναι γεμάτο δάκρυα...

Καὶ νὰ, κοντεύει νὰ χάσῃ τὴ θέσῃ του... γιὰτὶ ὁ διευθυντὴς θρῆκε μέσα στὰ χαρτιά του, καὶ στὰ ἔγγραφα, πού πρόκειται νὰ σταλοῦν στὴν Ἀθήνα, ἀποσπάσματα ἀπὸ ποιήματά του,

πού τοῦ φαίνονται προσβλητικὰ γιὰ τὴν Πρέβεζα. Τὸν σώζει ὅμως ἡ κόρη τοῦ Διοικητῆ, τὸ ὠραῖο κορίτσι, πού μὲ τὰ γλυκά του λόγια, δίνει στὸν ἄμοιρο ποιητὴ τὴν τελευταία ἡλιακὴ ἀκτίνα, πού φωτίζει τὴ γκρίζα κι' ἀχαρὶ ζωὴ του, πρὶν ἀπ' τὴν αὐτοκτονία του.

«Ὁ Πατούχας» εἶναι μιὰ Κρητικὴ ἠθογραφία, σὲ τέσσερες πράξεις καὶ 13 εἰκόνας, γραμμὴν στὴν εἰδουλικὴ Κρητικὴ διάλεχτο. Ὁ ἥρωας τοῦ ἔργου Πατούχας, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν λυγερὴ νεοφώτιστη, πού θάφτισε ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, τὴν κλέβει μιὰ φεγγαρόλουστη νύχτα, καὶ τὴν φέρνει κουκουλωμένη στὸ ὑπόγειο τῆς ταβέρνας του. Ποιὰ ὅμως εἶναι ἡ ἔκπληξή του, ὅταν μὲ τὸ φῶς τοῦ λιχναριοῦ, ἀντελήφθη, πὼς ἀντὶ τῆς κόρης, πού ποθοῦσε, ἔκλεψε τὴ μάνα, πού τοῦ ἔομοιολογία τὸν ἔρωτά της μέσα στὰ σκοτεινὰ, καὶ πού κείνου τὴν διώχνει ἄσπλαχνα, φοβερίζοντας πὼς θὰ τὴ σκοτώσῃ. Ἡ ἔρωτευμένη χήρα χάνει τὸ λογικὸ της, καὶ τριγυρίζοντας ξεμαλλιασμένη στὰ σοκάκια, ἐπαναλαμβάνει τὴ μοιραία φράση πού τοῦπε κείνο τὸ τραγικὸ θράδου... «Νά..., δὲ σ' ἀρέσω ἄγῳ;»

Ὁ ἐπίλογος εἶναι πὼς ὁ Πατούχας ἀρραβωνιάζεται μὲ τὴν Πηγὴ, τὸ νοικοκυροκόριτσο, ποῦχει προῖκα σεβαστὴ, καὶ πού θέλει ὁ πατέρας του.

Στὸν «Πατούχα» βλέπουμε τὴν παλληκαριά καὶ τὰ πάθη τῶν χωρικῶν, τὴν ἀφοβισία τους, γιὰ τὸ θάνατο, τὶς διαμάχες τους..., καθὼς καὶ τὴν ἀλληλεγγύη μπροστὰ στὸν κίνδυνο. Καὶ τὰ δύο δραματάκια εἶναι γραμμένα μὲ πνοή... Ὁ διάλογος δὲν κουράζει, εἶναι γοργός... Ὁ Ἄρης Χατζηδάκης μᾶς εἶναι γνωστός ἀπ' τὶς ποιητικὲς του συλλογές: «Τὶς Κοντυλιές», τὰ «Ἰδανικά ποιήματα» καὶ «Τὶς Πολιτεῖες τῶν Ὁρῶν...».

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ: «Κ ρ ἦ ν η». — Ὁ Ἀλεξανδρινὸς ποιητὴς κ. Κ. Ν. Κωνσταντινίδης ἔδωσε μεγάλη ὄθησιν στὴν πνευματικὴ κίνησιν τῆς Ἀλεξανδρείας. Μὲ θερμὸ ζῆλο καὶ ἀξέπαινη προσπάθεια, μὲ ἀκαταπύνητη δραστηριότητα ἀνακαίνισε τὴ «Νέα Ζωή», σὰ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ. Ἡ «Κρήνη» εἶναι μιὰ συλλογὴ ἀπὸ καμμιά πενηνταριά συννέτα. Ὁ ποιητὴς ἀγκαλιάζει τὴ μεγάλη τέχνη καὶ δημιουρ-

γει μιάν ατμόσφαιρα γαλήνης και ήρεμίας. Ή καλλιτεχνική μορφή των στίχων του είναι άρτια, ή σκέψις συγκεντρωμένη, επιγραμματική. Μιά βαθύτερη φιλοσοφία αγκαλιάζει στερεώτερα την τέχνη. Αντί να μακρυγορήσω με την αξία και την ανάλυση των στίχων του ποιητή, προτιμώ να σας παρουσιάσω — φίλες αναγνώστριες — την ψυχή των ποιημάτων του και την εικόνα των. Αρχίζω από τις «Ανησυχίες»:

Βαθειά είν' ή σιωπή των μυστηρίων,
απόψε κάτι τραγικό συμβαίνει...
—Εύλογημένο τ' όνομα Κυρίου!—
λές κάπου, έδωθε ό χορός θα διαβαίνει.

Μ' άκου... Δεν είν' ούρλιάσματα θηρίου;
Μαύρος καπνός, στόν ούρανό ανεβαίνει,
Κραυγή στην άγώνα μαρτυρίου,
από μακρυά μέσ στο σκοτάδι βγαίνει.

Κάτι βαρύ πιέζει μου τά στήθια,
πού είν' ή χαρά;... Θα ρεύει ξεχασμένη
στής άδολης γιαγιάς τά παραμύθια.

πού από καιρό κι' αυτή είναι πεθαμένη.
Μά, νά! μέσα στη νύχτια ταραχή μου
φωτίζεται άπ' τά μάτια σου ή ψυχή μου.

Σ' αυτά τά πενηντατρία συνόνετα ό ποιητής, σαν τον καλλιτέχνη, λαξεύει τó στίχο, δίνοντάς του όλη τή μορφική τελειότητα. Τό θέμα του έξωτερικού κόσμου τον άπορροφά. Άπ' αυτόν ξεκινάει και όταν άκόμα θέλη νά έκφράση τον έσωτερικό του πόνο.

Διαβάστε τó «Ταξίδι»:

Κοντά στού μώλου τó παλιό φανάρι
τόν τελευταίο έλιγμό του κάνει
τό πλοίο για ν' αφήση τó λιμάνι.
Με τ' άσπρα τους φτερά-μαντήλια οί γλάροι

τό προβοδώνουν πόσους νάχει πάρει
βαθειούς καμηούς, πού άνώφελα νά γιάνει
έπάσκισε ό καιρός από τήν πλάνη
και λύπες, πού άγρυπνούνε στο φεγγάρι!

..Ή τρικυμία, τó τάραξε κ' ή μπόρα
τών κάθων άναμμένοι τώρα οί φάροι
τού φέγγουν για ν' άρράξει σ' άλλη χώρα,

μέ τής αύγής τή ροδισμένη χάρη
τήν ώρα πού μιά θάρκα θα σιμώνει
μ' έλπίδες στα πανιά και στο τιμόνι.

Ό κ. Κωνσταντινίδης συνεχίζει τó δρόμο του Μαβίλη, όπως μάς τó λέγει ό κριτικός τής «Πνευματικής Ζωής» κ. Γιάννης Χατζίνης. Κι' αλήθεια, στους λαξευμένους στίχους του συναντάμε τις ίδιες συναρπαστικές πινελιές του μεγάλου καλλιτέχνη, τή θαυμαστή παρατηρητι-

κότητα του ζωγράφου, πού άπεικονίζει τοπία μπροστά στα μάτια μας, τά έξαυλώνει χωρίς νά μάς δίνη τις φρικιάσεις τής ψυχής και τή συγκίνησι, πού μάς κάνει νά τρέμουμε άπ' τήν έσωτερική ταραχή γαληνεύει τή σκέψι μας, μάς δίνει τήν ήρεμία με τήν απαλότητα και με τή γλύκα των στίχων του, χαϊδεύει άπαλά τά μύχια τής καρδιάς μας.

Γ. Σ. ΔΟΥΡΑ. «Δέκα Τραγούδια τής Έλπιδας».—Πολλοί νέοι ποιητές δίνουν στους στίχους τους νέους τύπους και νέες μορφές, «προσπαθούνε ν' άποκηρύξουν τά καλούπια των παλιών παραδόσεων»—κατά τή γνώμη διακεκριμένου κριτικού,—για νά διεγείρουν τόν θαυμασμό εκείνων, πού τους διαβάζουν, χωρίς καλά καλά νά νοιώθουν τή βαθειά έννοια των ποιημάτων τους. Τά «Δέκα Τραγούδια τής Έλπίδας» όμως του κ. Γ. Δούρα, δουλεμένα συνειδητά, με ζωντανό ύφος, με έντονο παλμό ζωής, μάς δείχνουν τó δυνατό ταλέντο του ποιητή και τή νοοτροπία του, και μιά πρωτοτυπία, πού μάς συναρπάζει.

Διαβάστε πόσον ώμορφα τ' άηδόνι τραγουδάει τόν ύμνο τής Ζωής, κρυμμένο μέσα στα κλαριά:

Τ' άκουσες τ' άηδόνι
νά λαλή στού δάσους
τή βαθειά σιγή;
Βραδυνή ήταν ή ώρα
κ' έσιμιγε ή λαλιά του
μέ τήν προσευχή.
Γιά τά θεία κάλλη
ή λαλιά του έλάλει.
Κι' ήταν λόγια αγάπης
στού άηδονιού τή γλώσσα
κι' ήταν λόγια φώς—
ώρα τής νυχτός.
τού άηδονιού τó πλούτος
Κι' έτρεχε νεράκι
άργυρό τó πλούτος
σαν από πηγή
κι' έπινε ή ψυχή.
Και τά δρόσιζε όλα
τής καρδιάς τά φύλλα,
τής λαλιάς ή δρόσο
και τó φλόγιζε όλο
τής ψυχής τó βάθος
τού άηδονιού τó πάθος
φλόγα μουσική.
Τ' άκουσες τ' άηδόνι
νά λαλή στού δάσους;
Τό γροικούσε ό νούς
κι' άπ' τή γή πιό πάνω,
κι' άπ' τή γή πιό πέρα
τού άστερένιου αιθέρα
γροίκαιε τους παλμούς.—

Σ τó δεύτερό του τραγούδι ό ποιητής μάς δίνει τή νοσταλγική σκέψη του:

Ό λύχνος ήταν παλαιός και στη γωνιά ριγμένος.
ό χρυσός λυχνοστάτης πεταμένος—
σκουριά
στη θαμπωμένη του θωριά.
Κι' είχε τó λάδι στα κλειστά του σωθικά
στεγνώσει—
σβυσμένη ή γνώση
σβυσμένο τού σπιτιού τó φώς.
Μά ποιός ξανάφερε τó λύχνο έμπρός;
Κρυφά ένα χέρι
τήν πρωτινή τή χάρη του έχει φέρει—
ξανά, στα μάτια, άλέκιστος, λαμπρός!
Βγαίνει άπ' τά χείλη
τού λύχνου τά χρυσά
τό νέο φυτίλι.

πλούσιο τó λάδι μέσ στα ύγρά του σωθικά.
(Δέ λείπει
τό λάδι πιά στής εύλογίας τó σπίτι—
τό λάδι, πού ή πολύκαρπη χαρίζει έληά).
Κ' είναι στα μάτια άμάραντος άνθος
τού λύχνου πια τó φώς.
Φέγγος γλυκό φωτάει τά βήματά μας
λόγος θεϊκός φωτίζει μας τó νού.
Ψήλωθε κρεμαστός—
άστéρι τ' ούρανο—
ό λύχνος μας διπλόλαμψε ό χρυσός!!

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΛΟΥΝΤΕΜΗ: «Τά πλοία
δέν άρραξα ν».—Ό συγγραφέας μάς δίνει σ' αυτά τά διηγήματα κομμάτια σπαρταριστής ζωής, μίγμα ρομαντισμού και ρεαλισμού. Τό γράψιμό του είναι αυθόρμητο, δίχως διορθώσεις και περιττές πινελιές. Ό ήρωας του βιβλίου—πού είναι ό ίδιος και σ' άλλα του διηγήματα, είναι γεμάτος ιδανικά, πού βρίσκει στή ζωή του έμπόδια και σκοπέλους. Ή σκληρή πραγματικότητα τον άπογοητεύει—πολλές φορές σπάζει τά φτερά του. Οί άναποδιές τής ζωής χαλνούν τó χαρακτήρα του, τον κάνουν και χάνει τήν ύπομονή, γίνεται σκληρός και άδικος με τους άλλους. Είναι όνειροπόλος και τού λείπει τó πρακτικό πνεύμα για νά επιτύχη κάτι καλό στή ζωή. Σκοντάφτει διαρκώς, άπογοητεύεται, χάνει τó ήθικό του, γίνεται κουρέλι. Οί γυναίκες, πού περνούν από μπροστά του, σταματάνε μιά στιγμή, μερικές συγκινούνται από τόν έσωτερικό του κόσμο, πού αντίλαμβάνονται. Καμμία όμως δέν μπορεί νά συγκρατησθ. Χάνονται μέσα στο ρεύμα τής ζωής του, χωρίς νά δώσουν καμμιά χαρά και ήθική ίκανοποίησι. Ό κ. Λουντέμης, στα διηγήματά του αυτά, πού έχουν κάτι τó πρωτότυπο και τó αληθινό, γραμμένα με ύφος άπλό, χαρακτηρίζει τήν αν-

θρώπινη ψυχή, τή βασανισμένη, αλλά και τήν άπογοητευμένη τού ιδανικού ανθρώπου, πού θλείπει τά όνειρά του νά διαλύωνται στην έπαφή με τή πραγματικότητα. Ψάλλει τó τραγούδι τής δυστυχίας, πού μάς συγκινεί και μάς συναρπάζει. Στις σελίδες αυτού του βιβλίου βλέπουμε μιά βασανισμένη ψυχή, πού έκμυστηρεύεται στο άψυχο χαρτί τά μυστικά της. Τό διάβασμα των διηγημάτων αυτών «Ένας άγγελος με τά χέρια στις τσέπες», «Κοιμήσου, Άντζελα μου, γλυκά», «Καμπάνες τού Τραμέντο», είναι άδύνατο νά αφήσουν άσυγκίνητο τόν αναγνώστη.

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

Έκδόσεις

Στή Γαλλία έξεδόθη έσχάτως ένα μικρό φυλλάδιο, με τόν τίτλον «Οί κίνδυνοι των προκαλουμένων έκτρώσεων», τού όποιου συγγραφέας είνε ή κ. Παρδών, γενική έπιθεωρήτρια των Διοικητικών Ύπηρεσιών τού Ύπουργείου των Έσωτερικών. Στόν πρόλογο λέγει τά έξής:

«Δέν θέλω με τó μικρό αυτό βιβλίο ούτε άνάθεμα νά φωνάξω, ούτε σκάνδαλα νά καταγγείλω.
Δέν πρόκειται νά ξεμυθίσω τήν άρετή, ούτε νά κατηγορήσω τήν άνηθικότητα. Δεν παρουσιάζομαι ως υπερασπιστής τής κοινωνικής τάξεως, ούτε ως κατήγορος των σημερινών ήθων.
Άπλά και ανθρώπινα θέλω νά συμμερισθώ τήν άπελπιστική θέσι τής γυναίκας, πού τήν τρελλάνει ή ιδέα μιάς προσεχούς μητρότητος κ' έπιθυμώ νά τήν προσανατολήσω:

- 1) Για τó έγκλημα, πού διαπράττει με τó νά κάμη έκτρωσιν.
- 2) Για τους παντός είδους κινδύνους, πού διατρέχει ή ίδια.
- 3) Για τους κινδύνους, στους όποιους έκθέτει εκείνους πού αγαπά (σύζυγο, άρραβώνιαστικό, έραστή, άδελφό, γιό).
- 4) Για τó άδικο, πού κάνει έλαττώνοντας μ' έγκληματικές έπεμβάσεις τόν αριθμό των υπερασπιστών τής Πατρίδος.

Έλάβομεν τήν επί διδασκαρία διατριβήν τής Ιατρού κ. Καλλιόπης Π. Πουλικάκου, ή όποια άνηγορεύθη διδάκτωρ τού Πανεπιστημίου τής Βυρτσβούργης. Ή πραγματεία της έχει ως θέμα τήν «Πειραματικήν Παγκρεατίτιδα και τήν Παγκρεονέκρωσιν».

Τὸ νέον Τμήμα τοῦ Γυναικείου Συνδέσμου «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων»

Ἐπαρχιακαὶ Διαλέξεις

Ἐνα παλιό, ἀπραγματοποίητο ὡς σήμερα, ὄρατο ὄνειρο κάθε ἀληθινὰ μορφωμένης Ἑλληνίδος, κάθε διανοούμενης γυναίκας, με καθαρὴ ἐπίγνωση τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς πρὸς ὅλας τὰς ὁμοφύλους τῆς, τὸ ὄνειρο γιὰ μιὰ ἀμεσώτερη ψυχικὴ ἐπαφή καὶ γνωριμία, γιὰ μιὰ πνευματικὴ ἐπικοινωνία, ἀνάμεσα στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν γυναικεῖο κόσμος τῶν ἐπαρχιῶν, ἀρχισε νὰ μπαίνει στὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως καὶ νὰ πέρνει ζωῆ, με τὴν ἴδρυσιν ἀπὸ τὸ Ε. Σ. Ε. καὶ τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ, τοῦ νέου τμήματος τῶν Ἐπαρχιακῶν Διαλέξεων.

Σκοπὸς τοῦ Τμήματος εἶναι ἡ ὀργάνωσις, —με τὴ σύμπραξιν καὶ τῶν τοπικῶν ἐπαρχιακῶν σωματείων— διαλέξεων, εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, με διαλεχτοὺς ὁμιλητὰς καὶ ὁμιλητριάς, γύρω ἀπὸ θέματα μορφωτικὰ, ὄχι ἀποκλειστικὰ γυναικεῖου, ἀλλὰ γενικωτέρου ἐνδιφέροντος, λογοτεχνικὰ, καλλιτεχνικὰ, ἐπιστημονικὰ καὶ κοινωνικὰ.

Αἱ θέσεις τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Τμήματος ἐτέθησαν ἤδη, καὶ πολὺ σύντομα θὰ ἀνακοινώσωμεν τὸ ὅλον πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν, με τὰ θέματα τῶν διαλέξεων, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὁμιλητῶν καὶ ὁμιλητριῶν.

Ἐναρξί τῶν διαλέξεων ἔκαμε στίς 25 Φεβρουαρίου στὰς Πάτρας, ἡ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ κ. Νίκη Πέρδικα, με θέμα «Ἡ εὐτυχία παιδι τῆς θελήσεώς μας!»

Καλεσμένη ἀπὸ τὸ Μορφωτικὸ Σύλλογο Κυριῶν Πατρῶν, —σωματεῖο-μέλος τοῦ Ε.Σ.Ε.— ἡ κ. Πέρδικα μίλησε στὴ σειρά τῶν διαλέξεων τοῦ Μορφωτικοῦ, πού συνεχίζονται ἀπὸ ὀκτώ σχεδὸν χρόνια, με τόση ἐπιτυχία. Γιὰ τὴ λαμπρὰ γενικὴ δρᾶσιν τοῦ Μορφωτικοῦ ἔγραψεν ἡ «Ἑλληνίς» ἐν ἐκτάσει στὸ προηγούμενο φύλλον τῆς. Στὸ πυκνὸ καὶ διαλεχτὸ ἀκροτήριον παρουσίασε τὴν ὁμιλήτριαν με ἐνθουσιώδη εἰσήγησιν ἡ κ. Λ. Βαγενᾶ, γενικὴ γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου.

Ἡ κ. Πέρδικα ἀπαντῶσα εἶπε: «Εἶμαι εὐτυχὴς πού σὲ μένα ἔλαχεν ὁ κληρὸς, νὰ κά-

μω με τὴ σημερινὴ ὁμιλία μου, στὰς Πάτρας, τὴν ἑναρξί τοῦ νέου τμήματος τῶν Ἐπαρχιακῶν Ὀμιλιῶν τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ καὶ τοῦ Ε. Σ. Ε., καὶ νὰ φέρω πρώτη τὸν χαιρετισμὸν τῆς Κεντρικῆς Γυναικεῖας Ἑλληνικῆς Ὀργανώσεως τοῦ Ε. Σ. Ε. πρὸς τὸ σωματεῖον—μέλος, τὸ Μορφωτικὸ Σύλλογο Πατρῶν. Τὸ σωματεῖο, πού με τὴν ξεχωριστὴ δρᾶσιν του, προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ ὅλων ὅσοι εὐτύχησαν νὰ τὴν παρακολουθήσουν ἀπὸ κοντά.

Ἰδιαίτερα ἐμεῖς οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ εἴμαστε περήφανοι γιὰ τὸ Μορφωτικὸ καὶ τὸ ἔργο του. Ἔργο καθαρὰ γυναικεῖο στὴν ἔμπνευσιν, στὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ καὶ στὸ σκοπὸ του.

Ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ διαπαιδαγώγησις, καὶ ἐξυψώσις τῆς γυναίκας γενικὰ, καὶ πρὸ πάντων τῶν κοριτσιοῶν καὶ τῶν μητέρων τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τίς ὁποῖες θὰ μορφωθῆ ἡ αὐριανὴ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ μέλημα ὅλων μας.

Οἱ κυρίες τοῦ Μορφωτικοῦ, με ἐπικεφαλῆς τὴν ἀκάματο πρόεδρόν του κ. Σοφῆ, τὴ γυναῖκα με τὴ μεγάλη καρδιά, καὶ τὴν ἀκαταπόνητη δραστηριότητα, ἐπιμονή, κί' αἰσιοδοξία. Ἐννοιωσαν καλὰ, με τὴ φωτισμένη διανοητικότητά τους, τὴ σπουδαιότητα τοῦ ἔργου αὐτοῦ, κί' αὐτὸ ἔταξαν γιὰ σκοπὸ τοῦ Συλλόγου τους.

Ἡ ἀνταξία θράβευσις τοῦ Μορφωτικοῦ ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο τῆς χώρας μας πνευματικὸ Ἰδρυμα, ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, φανερῶνει πόσο ἐπέτυχαν στὸ σκοπὸ τους αὐτὸ οἱ εὐγενικὲς κυρίες τῶν Πατρῶν.

Εἶμαι εὐτυχὴς, ἐπαναλαμβάνω, πού σὲ μένα δόθηκε ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐχαρίστησις, νὰ τοὺς φέρω σήμερα, ἀπὸ μέρους τοῦ Ε. Σ. Ε. καὶ τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ, τὸ χαιρετισμὸ καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν Ἀθηναίων συναδέλφων τους».

Εἰς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Τμήματος τῶν Ἐπαρχιακῶν Διαλέξεων διὰ συνεργασίαν, ἀπήντησαν ὡς τώρα καταφατικὰ, αἱ διακεκριμέναι ὁμιλήτριαι κ. κ. Χατζημιχάλη, Παντελάκη, Γκινοπούλου, Ταρσούλη, Μαλάμου, Σιφναίου, Μανουέλα καὶ ἄλλαι.

Στήλη γιὰ τίς μητέρες

Λέγαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, πὼς τὰ παιδιὰ κληρονομοῦν τὰ περισσότερα ἐλαττώματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ πὼς πρέπει οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ νὰ ἐξετάσουν καλὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ νὰ τὸν τελειοποιοῦν.

Γιὰ νὰ γίνῃ ὁμως τέλειος ἕνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσέξῃ δύο πράγματα: τὴ σωματικὴ του καὶ τὴν πνευματικὴ του ἀνάπτυξιν.

Καὶ πρῶτα ἂς ἐξετάσουμε τὸ ζήτημα τῆς υγείας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ κατ' ἀρχὴν ἐξαρτᾶται ἡ γέννησις ἑνὸς υγιεοῦς παιδιοῦ.

Οἱ ἄρρωστοὶ γονεῖς εἶναι ἀκατάλληλοι γιὰ νὰ ἀναθρέψουν παιδιὰ. Δὲν ἔχουν τὴ δύναμιν, οὔτε νὰ τὰ παρακολουθοῦν, οὔτε νὰ τοὺς ἐπιβάλλωνται.

Πρέπει λοιπὸν πρωτίστως νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν υγείαν τους.

Πολλοὶ γονεῖς, ἰδίως οἱ μητέρες, κουράζονται τόσο πολὺ με τίς φροντίδες τοῦ σπιτιοῦ, πού δὲν ἔχουν διόλου καιρὸ νὰ φροντίσουν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τους.

Καὶ οἱ μητέρες αὐτὲς νομίζουν πὼς ἐκτελοῦν θαυμάσια τὸν προορισμὸν τους καὶ πὼς θυσιάζονται γιὰ τὸ καλὸ τῆς οἰκογενείας τους. Πόσο σφάλουν! Δὲν καταλαβαίνουν πὼς ἔτσι θὰ φθαροῦν πρὶν ἀπὸ τὴν ὥραν τους καὶ θὰ ἀφήσουν ἀτελείωτο τὸ σπουδαιότερο ἔργο τους: τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους.

Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ καταλάβουν πὼς δὲν χρειάζεται νὰ θυσιάσουν ὀλότελα τὴν ἀτομικὴν τους ζωὴν καὶ τίς εὐχαριστήσεις τους γιὰ τὰ παιδιὰ. Αὐτὸ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους καταστρέφει ὡς ἄτομα καὶ τὰ παιδιὰ θλάπτει.

Μόνον με τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς σ' ὅλην τὴν ζωὴν, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰ δικαιώματά του.

Οἱ γονεῖς δὲν παύουν νὰ ζοῦν ὡς ἄτομα, ἐπειδὴ ἀπέκτησαν παιδιὰ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ φροντίζουν ἀκόμη περισσότερο τὸν ἑαυτὸν τους, γιὰτὶ ἔχουν ὑποχρεώσιν ἀπέναντι τους νὰ εἶναι υγιεῖς.

Δὲν χρεωστοῦν τίποτα τὰ παιδιὰ νὰ βλέπουν πάντα μπροστά τους ἄνθρώπους ἄρρωστους, νευρικοὺς καὶ δύσθυμους. Γιατὶ εἶναι ἀναμφισβήτητο πὼς ἕνας ἄνθρωπος πού δὲν ἀισθάνεται τὸν ἑαυτὸν του καλὰ, θὰ εἶναι καὶ νευρικὸς καὶ δύσθυμος.

Τὰ παιδιὰ θέλουν γονεῖς γεροῦς, εὐχάριστους, ἡλεαστοὺς.

Ἀφοῦ λοιπὸν φροντίσουν γιὰ τὴν υγείαν τους οἱ γονεῖς, ἂς κυττάξουν καὶ τὰ πνευματικὰ τους ἐλαττώματα.

Τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶναι ὡς τὸ στεγνὸ σφουγγάρι, πού ἀπορροφᾷ ἀμέσως κάθε τι. Ἐνα παιδί, ὅταν γεννηθῆ δὲν ξέρει τίποτα ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἐν δοῦμε πὼς ἀρχίζει νὰ ἀποκτᾷ ἐλαττώματα, πὼς λείει ψέμματα, κάνει πείσματα κλπ. πρέπει νὰ φροντίσουν οἱ γονεῖς νὰ ἐξετάσουν ἀπὸ ποῦ ἀπέκτησαν τὰ ἐλαττώματα αὐτά.

Τὸ παιδί παρακολουθεῖ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς ἔχει παράδειγμα. Ἐν ὁ πατέρας λήη ψέμματα, ἂν ἡ μητέρα κάνει πείσματα, πὼς εἶναι δυνατόν τὸ παιδί νὰ μὴ τὰ μιμηθῆ;

Ἐς προσέξουν λοιπὸν πολὺ οἱ γονεῖς τὴν διαγωγή τους. Κάθε κακὴ φράσις καὶ κάθε κακὴ πράξις, πού πέφτει στὴν ἀντίληψιν τοῦ παιδιοῦ, προσθέτει ἕνα ἐλάττωμα στὸ χαρακτήρα του.

Πρέπει οἱ γονεῖς, ἰδίως δὲ οἱ μητέρες, πού μένουν περισσότερον με τὰ παιδιὰ, νὰ προσέχουν πολὺ τὸ κάθε τι, πού λένε καὶ τὸ κάθε τι πού κάνουν.

Στὴν ἀρχὴν θέβαια αὐτὸ θὰ εἶναι κάπως δύσκολο, σιγά-σιγά ὁμως οἱ κακὲς συνήθειες θὰ ἐξαφανισθοῦν, θὰ ἔχουν δὲ οἱ γονεῖς τὴν ἰκανοποίησιν νὰ βλέπουν τὰ παιδιὰ τους καλοαναθεραμμένα καὶ με ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερα ἐλαττώματα. Μ. Β.

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ἐξέδωκεν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν πολυτελέστατον τεύχος «Ἡ Ἑλληνικὴ Μόδα», με ὡραιότατες εἰκόνες φορεμάτων καὶ καπέλλων, δημιουργήματα τῶν καλυτέρων μας ἐργαστηρίων, πού ἐνεπνεύθησαν ἀπὸ ἀρχαῖα πρωτότυπα καὶ σχέδια τῆς λαϊκῆς τέχνης. Πλαῖν στὸ σύγχρονον φόρεμα δημοσιεύεται τὸ ἀρχαῖο ἢ λαϊκὸ μοτίβο, πού ἔδωσαν ὠθησιν εἰς τὸ παρουσιαζόμενον σημερινὸν ἔνδυμα.

Τὸ τεύχος αὐτὸ εἶναι ἡ ὡραιότερα προπαγάνδα, πού μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ καλλιτεχνικὸ γούστο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ ὀφάσματα.

Ειδήσεις

Η στήλη αυτή περιλαμβάνει και συνοψίζει την παγκοσμία δράση των γυναικών. Η διεύθυνσις της «Ελληνίδος» παρακαλεί τις αναγνώστριές της και τὰ μέλη του Ε. Σ. Ε. νὰ τῆς στέλλουν εἰδήσεις σχετικές με τὶς προσπάθειες τῶν γυναικῶν σὲ ὄλους τοὺς κλάδους τῆς ἰδιωτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ προπαγάνδα τῶν ἔργων τῆς γυναίκας εἰς εὐρύτατον κύκλον θὰ συντελέσῃ στὴ βελτίωσι τῆς θέσεώς της στὸν οἰκογενειακὸ καὶ στὸ δημόσιο βίον.

Ὁ Σύλλογος τῆς Μαθητικῆς Ἰματιοθήκης ἐμοίρασεν εἰς τὴν νυκτερινὴν σχολὴν ἀγροαμάτων γυναικῶν, πού συντηρεῖ τὸ Ἐνθ. Συμβούλιον στὰ Πετράλωνα, ἀνά ἓνα ζεστὸ μάλλινο πουλόβερ σὲ κάθε μαθήτριά. Τὸ Ε. Σ. Ε. εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν Μαθητικὴν Ἰματιοθήκην γιὰ τὴν εὐγενῆ αὐτὴ προσφορά.

Ἡ εἰς τὸν κινηματογράφον «Ρέξ» τῆς πρωτεύουσας προβληθεῖσα ταινία «Ἀντίο γιὰ πάντα» εἶναι γυρισμένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνίδα σεναριογράφου Ἐδὶθ Σκούρα, πού ζῆ στὴν Ἀμερικὴ καὶ εἰργάσθη στὸ στούντιο τῆς Τουέντιθ Τέντσουρ Φόξ.

Ἡ κυρία Δωροθέα Θόμψων εἶναι ἡ πιὸ γνωστὴ γυναίκα τῆς Ἀμερικῆς, ἀν ὅχι ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ Μις Θόμψων, δημοσιογράφος, γράφει τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα σὲ 170 ἡμερίδες γιὰ 8.000.000 ἀναγνώστες, μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα ὁμιλεῖ ἀπὸ ραδιοφώνου καὶ οἱ ἀκροαταὶ τῆς ἀνέρχονται σὲ 30.000.000, καὶ μιὰ φορά τὸ μῆνα γράφει ἄρθρα σ' ἓνα γυναικεῖο περιοδικό, πού διαβάζεται ἀπὸ 3.000.000 γυναικίτες. Κάθε μέρα λαβαίνει, κατὰ μέσον ὄρον ἑπτὰ προσκλήσεις διὰ νὰ δώσῃ διαλέξεις.

Λέγεται ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πλὴν τοῦ Προέδρου Ρουζβελτ, δὲν ἀσκεῖ κανεὶς τόσην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ὅσον αὐτή.

Ἡ Δωροθέα Θόμψων γενήθηκε τὸ 1894 στὸ Λανκαστόρ. Σὲ ἡλικία μόλις 24 ἐτῶν ἀνεχώρησε μόνη της ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιογράφος καὶ περιοδεύσῃ τὸν κόσμον. Ἡ ἀρχὴ ὑπῆρξε δύσκολη. Ἐγράφε μικρὰ ἄρθρα σὲ Ἀγγλικὲς ἡμερίδες, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι τακτικὴ συνεργάτις. Ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη διέτρεξε ὅλη τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποία γνωρίζει πολὺ καλὰ, εἶχε δὲ τὴν τύχην νὰ θρίσκεται στὴ Βαρσοβία κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ κινή-

ματος Πιλσούδσκυ, καὶ εἶχε μιὰ μεγάλη δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία.

Εἶναι ἡ πρώτη γυναίκα, πού ἀνέλαβε τὴν ἀνταπόκριση ἡμερίδος σὲ μεγάλη πόλι. Ἐγινε ἀνταποκριτὴς στὸ Βερολίνο. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς (1925) ἄρχισε νὰ γίνεταί γνῶσθι στὴν Ἀμερικὴ. Στὸ Βερολίνο ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν γνωστὸ συγγραφέα Σίνκλαιρ Λουί, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐνυμφεύθη ἀργότερα στὸν Λονδίνο. Ἡ κ. Θόμψων ἔχει μεγάλη δημοτικότητα, τῆς προτείνουν δὲ νὰ λάβῃ μέρος στὴν πολιτικὴ, ὅπου θὰ μπορούσε εὐκόλως νὰ σταδιοδρομήσῃ. Ἀκόμα ὅμως δὲν φαίνεται διατεθειμένη νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν ὑπόδειξιν αὐτή.

Ἡ κ. Βαρβάρα Χάνλεϋ εἶναι ἡ μόνη γυναίκα δήμαρχος στὸν Καναδά. Ἡ κ. Χάνλεϋ κατὰ τὶς ἐκλογὰς τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, ἐπανεξελέγη διὰ τρίτην φοράν δήμαρχος. Ἡ ἐπανεκλογή της δεικνύει ὅχι μόνον τὴ μεγάλη δημοτικότητά της, ἀλλὰ καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ φρόνησιν, μετὰ τὴν ὁποία ἐπιτυχάνει τοῦ σκοποῦ της.

Στὴν Ἰαπωνία ἐπετράπη διὰ πρώτη φοράν εἰς γυναίκα νὰ λάθουν μέρος σὲ ἐξετάσεις πρὸς ἀπόκτησιν διπλώματος δικηγόρου. Στὶς ἐξετάσεις αὐτὲς ἐπέτυχαν τρεῖς γυναῖκες.

Τὸ Κυβερνητικὸν Συμβούλιον τοῦ Μπουργκὸς τῆς Ἑθνικῆς Ἰσπανίας, περιλαμβάνει, μετὰ ξὺ πενήντα μελῶν, καὶ δύο γυναῖκες.

Ἡ κ. Ἰωάννα Χήρμαν, διπλωματούχος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νοτιοδυτικῆς Αὐστραλίας, εἰδικὴ στὴ φυτολογία, διορίσθη βοηθὸς ἐρευνῶν στὸ Συμβούλιο Ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν στὴ Νότιο Νέα Οὐαλλία.

Στὴν Αὐστραλία ἐπραγματοποιήθη τέλος ἡ εὐχὴ πολλῶν συλλόγων προστασίας παιδιοῦ. Κατεσκευάσθη μιὰ κινητὴ κλινικὴ γιὰ τὴν περιποίησιν τῶν ὀδόντων τῶν παιδιῶν, τῶν διεσπαρμένων στὶς πλέον ἀπομακρυσμένες ἐπαρχίας. Ἡ κλινικὴ αὐτὴ, πού εἶναι ἐγκατεστημένη ἐπὶ αὐτοκινήτου, πληροῖ ὄλους τοὺς ὅρους τῆς συγχρόνου ὑγιεινῆς, ἐστοίχισε δὲ 1000 λίρες περίπου. Εἰδικὸς ὀδοντοίατρος εἶναι ὁ διευθυντὴς τοῦ κινητοῦ αὐτοῦ ὀδοντοίατροῦ.

Γυναῖκες στὴν Ἐμπορικὴ Ναυτιλία Στὴ Γερμανία ἐπιτρέπεται εἰς γυναῖκες, ἡλικίας ἄνω τῶν 16 ἐτῶν, νὰ ὑπηρετοῦν ὡς ναυτόπαιδες σὲ ποταμόπλοια ἀπὸ 15 ἕως 250 τόννων. Στὴν Ἀγγλία ὅμως ἡ πρόοδος εἶναι μεγαλύ-

τερη. Δυὸ νέες, καλῶν οἰκογενειῶν, ἡ Μις Μπρίτजर καὶ ἡ Μις Λούρδ, ἡ μιὰ Ἀγγλίδα καὶ ἡ ἄλλη Σκωτσέζα, ἐναυτολογήθησαν κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1937 ὡς ναῦται ἐνὸς μεγάλου ἱστιοφόρου 2000 τόννων, «Πένσαγγ» ὀνομαζομένου. Τὸ πλοῖον αὐτὸ ἐπέστρεψε στὸ λιμὲνα τοῦ Λονδίνου, ἀφοῦ ἔκαμε δυὸ φορές τὸ ταξεῖδι Μεγάλης Βρετανίας—Αὐστραλίας καὶ τ' ἀνάπαλιν, διαρκείας 16 μηνῶν. Τὸ ταξεῖδι ὑπῆρξε δύσκολον, πολλὰς φορές δὲ καὶ ἐπικίνδυνον, διότι τὸ ἱστιοφόρον συνήντησε πολλὰς φορές ὀμίχλην καὶ μίαν χιονοθύελλαν. Ὁ πλοῖ-αρχος μαρτυρεῖ ὅτι οἱ δεσποινίδες ὑπηρετήσαν πολὺ καλὰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πλοῦ, προσθέτει δὲ ὅτι ἐγκαταλείπουν τὸ σκάφος του, ἀφοῦ ἀπέκτησαν πείραν καλῶν ναυτικῶν.

Σὲ πολλὰ μεγάλα βιομηχανικὰ ἐργοστάσια τῆς Ἰαπωνίας ἀπαγορεύεται στὶς ἐργάτριες καὶ στὶς ὑπαλλήλους νὰ κάνουν τὰ μαλλιά τους περμανάντ, γιὰ τὸ λόγο, ὅπως λένε, ὅτι ἡ μόδα αὐτὴ ἐκδηλώνει ὑπὲρ τὸ δέον φιλαρέσκειαν, πού δὲν ταιριάζει στὴν ἐργαζόμενη γυναῖκα. Ἐνας Ἰάπων ἐπιχειρηματίας γράφει στὴν ἡμερίδα τοῦ Τόκιο «Ἰομιουρι», ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι πρακτικὸ χτένισμα ἢ περμανάντ, ὅτι ὅμως ἀπαιτεῖ κάθε τόσο πολὺν χρόνον καὶ ἀρκετὸ χρέμα. Στὴν ἀνήσυχον καὶ δύσκολον ἐποχὴν πού ζοῦμεν, δὲν ταιριάζουν αὐτὰ γιὰ τὴν Ἰαπωνίδα γυναῖκα. Ἐπίσης ἠπειλήσεν ἡ ἀστυνομία τοῦ Τόκιο ὅτι θὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν Ἰνστιτούτων καλλοῆς.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, κατὰ τὴν σύνοδον τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου ἐξέλεξε τέσσαρα νέα μέλη στὴν Διεθνή Ἐπιτροπὴ τῆς Πνευματικῆς συνεργασίας, μετὰ τῶν ὁποίων μίαν γυναῖκα, τὴν γνωστὴν καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὄσλο Ἑλλεν Γκλέδιτς.

Αἱ γυναῖκες θὰ προσωποκρατοῦνται. Διὰ δημοσιευθέντος νόμου ἐπιτρέπεται ἢ προσωποκράτησις τῶν γυναικῶν, διὰ φόρους ἀσκουμένου παρ' αὐτῶν ἐπιτηδεύματος, κατόπιν εἰδικῆς ἀδείας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Γνωρίζομεν ὅτι ἐτοιμάζονται τὰ ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἐπιτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ταῦτα θὰ τεθοῦν εἰς κυκλοφορίαν τὴν 75ην ἐπέτειον τῆς Ἐνώσεως, ἤτοι τὴν 21ην Μαΐου.

Ἀπέθανε στὴ Μόσχα τὴν 27ην Φεβρουαρί-

ου ἡ χήρα τοῦ Λένιν Ναδέσδα Κωνσταντίνοβα Κρουτσκάγια. Ἡ ἀποθανοῦσα διήλθε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς της μακρὰν τοῦ κόσμου, ἐνῶ ἄλλοτε ἐτιμάτο ὡς χήρα τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Μπολσεβικικοῦ κράτους καὶ ἔπαιξε μεγάλο ρόλον στὰ δημόσια πράγματα.

Εἰς ἡλικίαν 61 χρόνων ἀπέθανε ἡ καθηγήτρια τῆς Ἀνατομίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ζυρίχης Ἐδβίγη Φράϊ. Ἡ ἀποθανοῦσα ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, καὶ θραδύτερον ἔγινε βοηθὸς στὸ ἀνατομείον, ὅτε ἀντήλλαξε τὴν ἐπιστήμην της μετὰ τὴν ἰατρικὴν. Ὀλόκληρες γενεὲς ἰατρῶν τῆς χρεώστων τὴν ἐν μέρει ἐκπαίδευσίν τους.

Τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ Ὀμοσπονδιακοῦ Πολυτεχνείου τῆς Ζυρίχης ἀπενεμήθη γιὰ πρώτη φορά σὲ φοιτήτρια, στὴ δεσποινίδα Ἀλίκη Ρώτ, γιὰ τὴν ἐπὶ διδακτορίᾳ ἀρίστην διατριβὴν της.

Στὴν Ἑλβετία ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψις ὑπηρετριῶν. Τὸ ἀποδίδουν ἐν μέρει στὴν ἐπιστροφή πολλῶν Γερμανίδων στὸν τόπον τους, κατόπιν τοῦ τελευταίου νόμου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέρχεται σὲ ἀρκετὰς χιλιάδας.

Ἡ γνωστὴ Γερμανὶς συγγραφεὺς Ἰζόλδη Κούρτς, ἡ ὁποία ἔγραψε, μετὰ ξὺ ἄλλων, ἐμπνευσμένα βιβλία περὶ Ἑλλάδος, ἐώρτασεν ἐσχάτως στὸ Μόναχο τὴν ἐπέτειον τῶν 85 χρόνων της.

Στὴ Γυναικολογικὴ Κλινικὴ τοῦ Λυῶν ἀπενεμειν ὁ Ἐρριῶ τὸ Σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς στὴν ἡγουμένην, μετὰ τὴν ἐξῆς προσφώνησιν: «Θέλω νὰ τονίσω, ὅτι, ἐὰν σὰς παραδίδω μετὰ τόσην χαρὰν τὴν τιμητικὴν αὐτὴν διάκρισιν, δὲν τὸ κάμνω μόνον διὰ ν' ἀνταμείψω τὶς μακρὰς προσωπικὰς ὑπηρεσίας, τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἀφωσίωσίν σου στὶς ἀσθενεῖς, ἀλλὰ διότι ἐπεκτείνω τὴν ἐκτίμησίν μου σ' ὅλες τὶς ἀδελφὰς τῶν νοσοκομείων τῆς Λυῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες αἰσθάνομαι θαυμασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην. Ἡ ἀναγνώρισίς σου ὅσως γίνεται σήμερον, ἀδελφὴ Ζανίνη, εἶναι σύμβολον. Μοῦ δίδει εὐκαιρίαν νὰ ἐξυμνήσω καὶ πάλιν τὶς ἀρετὰς σου, τὴν εὐσπλαχνίαν, τὴν καλωσύνην καὶ τὴν καρτερία σου. Μείνατε πιστὴ στὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, στὸν οἶκον καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐὰν ὑπάρχουν ἀρρώστες, πού θανοῦν πρὸς τὸν θάνατον—πολλάκις μακρὰ ἀπὸ τὶς οἰκογενεῖάς τους—ἐλαφρύνατε

τους τις τελευταίες των στιγμές. "Όσο σπανιότερες συναντώνται σήμερα αυτές οι ἀρετές, τόσο περισσότερο μείναι σεις σ' αυτές ἀφοσιωμένη».

(Υπό τοῦ Ἐδουάρδου Ἐριώ ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον, ('Sapientiaies,.) ὅπου περιγράφει τὰ Γαλλικά ἔργα καὶ ἰδρύματα Κοινωνικῆς Προνοίας στὴν Ἑγγύς Ἀνατολή).

Παντρεμένες δασκάλες στὴν Πολωνία.
Τὸ Πολωνικὸν κράτος ἀπεφάσισεν ἐσχάτως τὴν καταργησὶν τοῦ νόμου, κατὰ τὸν ὁποῖον στὴν ἐπαρχία Σιλεσίας, οἱ δασκάλες ὤφειλαν, ἐν περιπτώσει γάμου, νὰ παραιτηθοῦν τῆς ὑπηρεσίας των. Μὲ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆν καθηργήθη στὴν Πολωνία ὁ τελευταῖος περιορισμὸς γὰρ τῆς παντρεμένης γυναίκας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μισθοτὴν ἐργασίαν.

Στὴ Γαλλία πρόκειται νὰ εἰσαχθῆ ὁ θεσμὸς τῶν δανείων γάμου. Ἀφορμὴ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς εἶναι ἡ αἰσθητὴ ἐλάττωσις τῶν γεννήσεων. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ὑγιεινῆς Μάρκ Ρυκάρ ὑπέδειξε μὲν τῆς μεγάλης οικονομικῆς δυσκολίας, πού ἀντιμετωπίζει ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἀνέφερεν ὅμως ὀλόκληρη σειρά μέτρων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐλπίζει θελίως τῆς καταστάσεως. Μεταξὺ αὐτῶν θεωρεῖ τὸ κυριώτερον τὰ δάνεια εἰς τοὺς θέλοντας νὰ παντρευθοῦν. Ἄλλα θετικὰ μέτρα εἶναι ἡ βελτίωσις τῶν ὄρων τῆς κατοικίας, καὶ ἡ ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέρα ὑποστήριξις τῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν. Ἐπίσης πρόκειται νὰ καταδιώχθωσιν αἱ ἐκτρώσεις μὲ ὅλα τὰ νόμιμα μέσα.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας τῆς 23ης Μαρτίου ἐβραβεύθη ἡ λάογραφικὴ ἐργασία τῆς κ. Νίκης Πέρδικα «Συλλογὴ μνημείων τοῦ λόγου ἐκ Σκύρου».

Ἐπίσης ἐβραβεύθη ἡ γνωστὴ λογογράφος κ. Εἰρήνη Δημητρακοπούλου, διὰ τὸ ἔργον της «τὰ Σιωπηλά». Συγχαίρομεν θερμότητα.

Τὸ Ε. Σ. Ε εἰς τὸ ραδιόφωνον.

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ διαθέσῃ ἕνα τέταρτον, κάθε Δευτέραν, εἰς τὸ Ραδιοφωνικὸν του πρόγραμμα, διὰ τὰς ὁμιλίαις τὰς ὁποίας ἔχει ὀργανώσει τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Ἑλληνίδων καὶ τὰς ἐπεμελήθη εἰδικὴ πρὸς τοῦτο Ἐπιτροπὴ.

Αἱ ὁμιλήτριαι αὐταὶ ἤρχισαν ἤδη καὶ μέχρι τοῦδε ὁμίλησεν ἐκ τῶν Συμβούλων τοῦ Ε. Σ. Ε. ἡ κ. Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη περὶ Λαϊκῆς Τέχνης.

Εἰς τὴν ἀρξαμένην σειρὰν τῶν διαλέξεων

τούτων θὰ ὁμιλήσουν αἱ κυραὶ Ἑλένη Ρουσοπούλου, Μαρία Ἀντωνοπούλου, ἰατρός, Ἀλεξάνδρα Μαντζουλίτου, Θ. Κοκκόλη, Κατερίνα Κακούρη, Ἑλλη Παπανδρέου, Ἑλμίνια Παντελάκη, Ἄννα Σταματελάτου, Καλλιόπη Νικολαΐδου, Μαρία Ἀμαριώτου, Ἀδαμαντία Μαντούδη, Εὐχαρίσις Πετρίδου, Ἀθανασία Μαγιάκου, Εἰρήνη Βαρδουλάκη—Μανουέλα, Ἄντα Ράλλη, Πολυξένη Ματέι, Ἀθηνᾶ Ταρσοῦλη, Κοῦλα Πράτσι-κα, Ἀγνή Ρουσοπούλου, Κλεαρῆτη Δίπλα—Μαλάμου, Ἑλλη Ἀποστολίδου καὶ ἡ Διευθύντρια τοῦ Ἀρσακείου εἰς τὸ Ψυχικόν, κυρία Ἄννα Γιαννοπούλου.

Τὰ θέματα εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα καὶ ἐνδιαφέρουν τόσον τὸν γυναικεῖον κόσμον εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις, ὅσον καὶ τὰς σχέσεις τῆς γυναίκας πρὸς τὸ παιδί.

Διαλέξεις

Ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτις μας κ. Μαρία Μομφερράτου, ἔδωκε στῆς 8 Μαρτίου διάλεξιν εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων περὶ τῆς Ἀγίας Φιλοθέης καὶ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ κ. Μομφερράτου τὸ ἀνέπτυξε μὲ πολλὴν χάριν καὶ μὲ τὸ γνωστὸν της χιούμορ. Ἡ ὁμιλήτρια ἀνέλυσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν δράσιν τῆς Ἀθηναίας Ἀγίας, πού εἶναι πράγματι ὀξιοσημείωτος. Ἡ Ἀγία Φιλοθέη ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ 1522, κατήγετο δὲ ἐκ τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῶν Μπενιζέλων. Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων της μετέτρεψε τὸν ἐπὶ τοῦ προαυλίου τῆς οἰκίας της ναῖσκον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου εἰς μοναστήριον. Εἰς αὐτὸ ἡ Φιλοθέη ἔδιδε ἄσουλον εἰς τὰς πτωχὰς κόρας, πού ἐδιδάσκοντο καὶ ἔκαμον κάθε εἶδους χειροτεχνήματα ἰδίως ὕφαντουργικῶν καὶ πλεκτικῶν καὶ ἐπορίζοντο οὕτω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἰδρυσεν οὕτως εἰπεῖν, τὴν πρῶτην ἐπαγγελματικὴν σχολήν. Τὸ μοναστήριον τῆς Φιλοθέης εἶχε νοσοκομεῖον καὶ γηροκομεῖον, ἀπέκτησε δὲ σὺν τῷ χρόνῳ μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν ἀνῆλθεν εἰς 200, προσέτρεχον δὲ εἰς τὴν Μονὴν ὄχι μόνον ἐξ Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διαφόρων περιχώρων καὶ χωρίων. Ἡ δράσις ὅμως αὐτῆς τῆς Φιλοθέης ἐξώργισε τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν ἐφυλάκισαν. Καὶ τότε μὲν ἀπῆλλάγη, ἀργότερα

ὅμως, τὴν νύκτα τῆς 2 πρὸς τὴν 3 Ὀκτωβρίου τοῦ 1588 μίαν ὁμάς Τούρκων τὴν συνέλαβε καὶ τὴν ἐμαστίγωσε βαρύτερα. Αἱ μοναχὰι τὴν μετέφεραν εἰς μίαν κρύπτην, ὅπου τὴν ἐνοσηλεύσαν, ἀτυχῶς ὅμως μετὰ ἀπὸ ὀλίγους μῆνες, τὴν 19 Φεβρουαρίου 1589 ἀπέθανεν ὡς ἀληθῆς μάρτυς, ὑποκύψασα εἰς τὰ τραύματά της.

Ἡ Ἐκκλησία ἀργότερον, ἀναγνωρίσασα τὸν ἐνάρετον καὶ ἀγαθοποιὸν βίον της, τὴν ὠνόμασεν ὁσίαν.

Ἡ κ. Μομφερράτου ἀνέπτυξεν ἐπίσης τὴν κατὰστασιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἔδωκε δὲ σαφῆ εἰκόνα τοῦ πλαισίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἔζησε καὶ ἔδρασεν ἡ Ἀγία Φιλοθέη.

Ἡ ἰατρός κ. Λία Φαρμακίδου ὁμίλησε στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ, ἐνώπιον πυκνοτάτου ἀκροατηρίου, ἐπὶ τοῦ λίαν τερπνοῦ κ' ἐνδιαφέροντος θέματος «Αἰσθητικὴ καὶ Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη», μετὰ προβολῆς πολλῶν φωτεινῶν εἰκόνων.

Ἡ «Ἑλληνίς» συγχαίρει τὴν ἀγαπητὴν τῆς συνεργάτιδα γιὰ τὴν ὠραίαν μελέτην, τόσον ἐνδιαφέρουσαν γιὰ μᾶς τῆς γυναίκας.

Στὰ Γραφεῖα τοῦ Γυναικεῖου Συνδέσμου Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ἡ ἐκλεκτὴ συγγραφεὺς καὶ συνεργάτις μας κ. Τατιάνα Σταύρου ἔκαμε ὠραίαν κ' ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν, μὲ τὴν ὁποῖα—παρὰ τὸ φαινομενικὰ πεζὸ θέμα της—φαγητὰ καὶ γλυκὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως—ἔδωσε μίαν ζωντανή, χαριτωμένη ποιητικὴ εἰκόνα τῶν πωλητῶν τοῦ δρόμου τῆς Πόλης καὶ τῆς οἰκιακῆς τῆς ζωῆς.

Στὴν αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ὁμίλησεν ἡ κ. Ἑλμίνια Παντελάκη, πρῶτος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος τοῦ Ε. Σ. Ε. ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου Γονέων, γιὰ «τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζωῆς τῶν ἐνηλίκων ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων. Ἡ ὁμιλήτρια ἐπέστησε τὴν προσοχὴν, ἰδίως τῶν γονέων, στὴν ἐπίδρασιν, πού μπορεῖ νὰ ἔχη στὴν ψυχικὴ καὶ διανοητικὴ κατάστασιν τῶν παιδιῶν τῶν ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των.

Ἀκόμη καὶ στὴν ψυχικὴ του ἀνάπτυξη ἡ ἐπίδρασις αὐτῆ εἶναι αἰσθητὴ. Οἱ καθημερινὲς γκρίνιες μεταξὺ τῶν γονέων ἐμπρὸς τὰ παιδιὰ, ἡ ἀδιαφορία τῶν γονέων πρὸς ἀλλήλους, ὁ διαφορετικὸς τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ καθενός, ἡ περιφρόνησις τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἄλλον, τὰ διαζύγια, προκαλοῦν καίρια καὶ ἀνεπανόρθωτα ψυχικὰ τραύματα στὴν εὐαίσθητη ψυχὴ τῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὴν παρατήρησιν τῶν ὁποίων δύσκολα

ξεφεύγουμε, καὶ οἱ συνέπειές των ἐκδηλώνονται συχνότατα στὴν μεταβολὴ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ψυχικῆς των διαθέσεως, ὥστε νὰ ἔχουν ὀλέθρια ἐπίδρασις στὸ μελλοντικὸ τους βίον.

Ἡ ὁμιλήτρια ἔφερε παραδείγματα ζωντανὰ ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ τὰ ὁποῖα λίγο, πολὺ, ὅλοι παρατηροῦμε μεταξὺ τοῦ συγγενικοῦ καὶ φιλικῆς μας κύκλου. Ἐν τέλει κατέληξε μὲ μίαν ἀποστροφή πρὸς τοὺς ἐνηλίκους, ὅπως προσπαθήσουν ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ τονώσουν τὸ ἠθικὸν τῶν παιδιῶν των καὶ νὰ μὴ τ' ἀφήνουν νὰ παρασύρονται ἀπὸ τῆς ἀμφιβόλου ἀξίας νεωτεριστικῆς θεωρίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀξίας τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων καὶ πράξεων, δίνοντες τὸ παράδειγμα μὲ μίαν ἀρμονικὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ, πού εἶναι ἡ βάση κάθε ἀνθρώπινης εὐτυχίας.

ΔΩΡΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Τὸ παράπονο τῆς ἄρρωστης

Μητέρα, μούταξες πὼς σὰν περάσει
κι' ὁ χειμωνιάτικος μῆνας αὐτός,
καὶ μὲ τὰ πράσινα ντυμένη ἡ πλάση,
στὸ παραθύρι μου προβάλει ἐμπρός.

Τὴν ἔρμη κάμαρα κι' ἐγὼ θ' ἀφήσω
καὶ στὸ περβόλι μας θὰ κατεβῶ,
νὰ κόψω λουλούδια, ν' ἀνθοστολίσω
τὸ μετωπάκι μου, μάννα, τὸ ἀγνὸ.

Μὰ ἦρθεν ἡ ἀνοιξη, μὰ ἦρθεν ἀκόμα
κι' ἡ πολυμύριστη πρωτομαγιά,
κι' ἄρρωστη κοίτομαι βαρεῖα στὸ στρῶμα...
ἄχ, πὼς μὲ γέλασες, μάννα, γλυκεριά!

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

«Λιμάνια καὶ Σταθμοί»

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

Μερικές πρακτικές συμβουλές

Για να διατηρήσετε τις κάλτσες σας, αγοράσατε πάντοτε δύο ζεύγη του αυτού χρώματος, για να μπορείτε να τις ανταλλάξετε.

Μη στερεώνετε τη καλτσοδέτα στο μονό μέρος της κάλτσας· εάν είναι πολύ μακρυνά, διπλώσατέ την.

Μη βάζετε ποτέ τις κάλτσες σε πολύ ζεστό νερό, αλλά πάντοτε σε χλιαρό· μεταχειρισθείτε σαπούνι σε λέπια, και ξεβγάλτε τις με κρύο νερό.

Μη φορέιτε ποτέ καινούριες κάλτσες, χωρίς να τις έχετε προηγουμένως πλύνει με κρύο νερό.

Μη τις φορέιτε ποτέ, χωρίς να είναι γυρισμένο το κάτω πόδι και ξετυλίξατέ τις σιγά σιγά και προσεκτικά, για να μη φεύγουν οι πόντοι.

Μη τις σιδερώνετε, γιατί το μετάξι καίεται και πέρνει μια άσχημη γιαλάδα. Η καλή κάλτσα πρέπει να είναι θαμπή.

Πιάνετε τους πόντους μ' ένα πολύ ψιλό βελονάκι.

Έχετε πάντοτε μαζί σας ένα κομματάκι σαπούνι ξηρό· θα το περάσετε πάνω στον πόντο, που απειλεί να φύγει.

Πλύνετε τις κάλτσες σας κάθε θράδυ, μα μη τις στεγνώνετε κοντά στη θέρμανση. Να στεγνώσουν στον αέρα ή σε θερμασμένο δωμάτιο· ο ήλιος τις αποχρωματίζει και η φωτιά τις καταστρέφει.

Για να χωρίσετε τ' άσπράδια των αυγών από τους κροκούς, κάμετε μια μικρή τρύπα στ' άπάνω και κάτω μέρος της φλούδας, τινάξατέ το, και το άσπράδι θα χυθεί μόνο του.

Για να κάμετε άδιάβροχο ένα πανωφόρι ή σακκάκι, βουτήξατέ το σε σκάφη, που θα περιέχει 8 λίτρες νερό, στο οποίο θα έχετε διαλύσει 150 γραμμάρια μολυβδούχου άσπετονίου· άπλώσατε το ρούχο να στεγνώσει, χωρίς να το στίψετε.

Για ν' αφαιρέσετε τη μυρωδιά από μποτίλιες που είχαν άρώματα, γεμίσατέ τις με ζεστό νερό και μαύρη συναπόσκινη και αφήσατέ τις να σταθούν μερικές ώρες. Η μυρωδιά θα φύγει έντελώς.

Και λίγη Μαγειρική

—Συνταγές δοκιμασμένες.

Κέκ με ταχίνι.

1. ποτήρι νερού ταχίνι
- 1 ποτήρι νερού ζάχαρη
- 3 ποτήρια νερού άλευρι
- 1 ½ ποτήρι σταχτόνερο.
- 1 ποτήρι νερού καρύδια χονδροκομμένα
- 1 ποτήρι νερού σταφίδες μαύρες.
- 1 κουταλάκι γλυκού γεμάτο μπέκιν πάουντερ.
- Όλίγα γαρύφαλα και κανέλλα ψιλοκοπανιμένα.

Έκ τε λ' ε σ ι ς: Το ταχίνι θα δουλευτεί καλά, ρίχνοντας συγχρόνως όλίγο κατ' όλίγο το σταχτόνερο και την ζάχαρη.

Όταν λύση η ζάχαρη ρίχνουμε το άλευρι στο όποιο έχομε άνακατέψει το μπέκιν πάουντερ. Έπειτα ρίχνουμε τ' ά καρύδια, την κανέλλα, τ' ά γαρύφαλα και τις σταφίδες.

Έχομε ταψί άλειμμένο με ταχίνι, το βάζομε μέσα και το στέλλομε στο φούρνο.

Άμα ψηθή το κόβομε κομμάτια και το σερβίρομε.

Σ η μ. Η δόσις είναι καλή για ταψί 0,42X 0,26. Να μη πέση χονδρό το μίγμα στο ταψί, το πολύ ένα δάχτυλο.

—Ταραμοσαλάτα.

100 δράμια ταραμά, 1)2 όκά ψωμί, 1 κρεμμύδι, 1)2 όκά λάδι, 3 λεμόνια. Καθαρίζετε τον ταραμά, μουσκεύετε το ψωμί σε νερό, και το στραγγίζετε καλά (στίβοντάς το στην πετσέτα). Το ψωμί, τον ταραμά και το κρεμμύδι, το περνάτε από την κρεατομηχανή και τέλος την δουλεύετε καλά με το λάδι και λεμόνι.

—Πιλάφι με καραβίδες.

Βράζετε μισή όκά καραβίδες, κόβετε 1 μάτσο κρεμμυδάκια, μαραίνετε με λάδι, προσθέτετε 1 καρόττο ψιλοκομμένο, όλίγο μαϊντανό, άνάλογη ντομάτα, και τ' ά κεφάλια από τις καραβίδες, τ' ά θράζετε επί ήμισειαν ώραν και τ' ά σουρώνετε για την σάλτσα. Έτοιμάζετε το πιλάφι, με το νερό της καραβίδας. Όταν το πιλάφι είναι έτοιμον, προσέτετε όλίγον άρακά και όλίγες καραβίδες ψιλοκομμένες. Βγάζετε το πιλάφι εις φόρμαν έντός της πιατέλας, άραδιάζετε στο γύρο τις καραβίδες καθαρισμένες και περιχύνετε το όλον με την σάλτσα.

ΜΟΔΕΣ

Η άνοιξις είναι η κατ' έξοχήν έποχή των ταγιέρ. Όπως και περίσου, έτσι κ' έφέτος, τ' ά ταγιέρ είναι πολύ της μόδας.

*** Ο οίκος Μαροέλ Ροσά κάνει τις ζακέττες μακρυνές, από ύφασματα μάλλινα άνοιχτού χρώματος, που γαρνίρονται στο γιακά και στις τσέπες με μεταξωτό σε χρώμα αντίθετο.

*** Ο Ίωάν. Πατου έχει τις ζακέττες μέτριες, με σουρες πίσω στη μέση, ένω αντίθετως ό Σανέλ θέλει τις ζακέττες των ταγιέρ κοντές (10—15 εκατοστά κάτω από τη μέση).

πια φαρδυνά, όπως πριν. Το έπάνω μέρος είναι έφαρμοστό στο σώμα και μόνο κάτω φαρδύνουν με μερικές πιέτες ή κλός.

*** Τα ταγιέρ συνοδεύονται από μπλουζες διαφόρων ειδών. Άλλες είναι από μουσελίνα, με πιετάκια και σουρες, άλλες από σατέν, ή άλλο μεταξωτό σε κουπ σιμιζιέ, με μικρούς ίσιους γιακάδες, άλλες πάλι είναι μάλλινες πλεκτές.

*** Τα σκωτσέζικα ύφασματα είναι πάντοτε της μόδας.

*** Μια φούστα πλισέ σκωτσέζικη είναι πολύ χαριτωμένη, με μια ζακέττα μονόχρωμη, καθώς και αντίθετως, μια φούστα μονόχρωμη με ζακέττα καρρό.

*** Τα ύφασματα των έπανωφοριών είναι και αυτά, ως επί το πλείστον, σκωτσέζικα ή ριγέ.

M. B.

Το Ύφυπουργείον Τύπου διενήργησε και νέον διαγωνισμόν διά την προώθησιν και επικράτησιν της Έλληνικής μόδας διά μοντέλλων έμπνευσμένων από Έλληνικά πρότυπα άρχαία, βυζαντινά και της συγχρόνου λαϊκής περιβολής. Η έπιτροπή έβράβευσε τ' ά μοντέλλα των κ. κ. Ευαγγελίδου, Τσούχλου, Έλενας Λεκάνα, Μαρίας Στεφάνου και Ευγενίας Ζαχαροπούλου.

Η ΣΧΟΛΗ ΜΑΤΕΥ

Έγκαινιάζει έλεύθερα μαθήματα γυμναστικής για όσες θέλουν να γυμνάζονται όταν αισθάνονται προς το αυτο έπιθυμίαν και κέφι, χωρίς καμμίαν ύποχρέωσιν έγγραφής και τακτικής φοιτήσεως.

Κάθε κυρία, κάθε κορίτσι, μπορεί να προσέλθη εις τ' ά μαθήματα αυτά, τ' ά όποια γίνονται καθ' έκάστην 12 ½—1 ½.

ΟΔΟΣ ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣ 27

παρά την Γεννάδειον Βιβλιοθήκην. Τηλ. 71.429

*** Οί φούστες γενικώς είναι φαρδύνες.

*** Έκτός από τ' ά ταγιέρ θα φορεθούν την άνοιξις λεπτά έπανωφόρια. Τ' ά έπανωφόρια αυτά διαφέρουν από τ' ά χειμωνιάτικα. Δέν είναι

“L'HELLÉNIS,”

Organe mensuel du Conseil National des Femmes Hellènes

Rédaction-Administration : Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Avril 1939

La Femme et l' Economie Nationale.

Le problème du travail féminin présente de nombreux aspects. En l'examinant sérieusement on constate qu'il est urgent de modifier les conditions du travail en général, de manière à ce que l'ouvrière ou l'employée reçoive la juste rémunération de ses services. Le rôle de la femme est, dit-on, celui d'être mère de famille; on objecte de même que plusieurs milliers de chômeurs existant déjà il serait nuisible que les femmes accaparent des places qui leur reviennent.

Cependant la question se trouve encore une fois sur le tapis. De nombreux pays ayant à envisager une situation économique difficile et certains ayant adopté l'autarcie, système qui favorise la production intensive, l'apport du travail féminin dans l'économie nationale s'est trouvé sensiblement accru.

On a toujours prétendu que l'homme en tant que chef de famille doit être mieux payé que la femme. De là s'est érigé en dogme le principe de payer bon marché le travail de cette dernière qui, reconnue dans maintes circonstances comme soutien de famille, n'en voit pas moins ses appointements demeurer les mêmes. On justifie aussi cet état de choses en affirmant l'infériorité de la main d'oeuvre féminine et nous devons en effet admettre que, pendant longtemps, la femme ne fut pas mûre pour le travail professionnel. Le temps n'est pas loin où l'instruction des jeunes filles était négligée alors qu'elle fut toujours à la base de l'éducation des jeunes gens. Appellées à travailler et songeant déjà au mariage, elles coïncideraient comme un état transitoire ce nouvel aspect de leur vie. Notons que plusieurs des conditions mentionnées ont fort heureusement disparu. Le père n'est plus, comme par le passé, l'unique soutien de sa famille; quant à la jeune fille elle assume souvent l'entretien de ses vieux parents, les frères partis du foyer.

Cependant le problème qui nous occupe prendra, nous semble-t-il, un tout autre aspect lorsque le concours de la femme mariée sera nécessaire à l'économie nationale. Le dilemme, famille ou profession, se posera de nouveau, mais il faut espérer qu'on n'y répondra pas par un oui ou un non exclusifs, le manquement aux responsabilités assumées devenant inévitable lorsqu'on les envisage d'une manière absolue.

Nous touchons ici à la distribution du travail dont la conception a jusqu'ici été défavorable tant à la biologie qu'à l'économie. La femme, affaiblie financièrement et juridiquement, est condamnée aux travaux les plus humbles et les moins avantageux. On ne tient compte des aptitudes propres à son sexe que dans les entreprises industrielles et dans les milieux des grandes professions. Aucune protestation ne s'est pendant longtemps

élevée quand dans les usines les femmes accomplissaient des tâches pénibles, monotones, nuisibles à leur santé. Cependant, des que s'offre à elles un travail intellectuel, agréable ou mieux rémunéré, les réclamations sont unanimes. Il est difficile, un pareil esprit régissant nos coutumes, d'espérer en une juste appréciation du travail accompli par la femme. On peut même dire que la rivalité existant entre les deux sexes étouffe le droit revenant à tout être humain de développer ses talents ou ses aptitudes spirituelles.

La situation de la femme, sa vie même, se trouveraient complètement transformées en admettant que l'évaluation de ses services fût considérée sous un jour plus proche de la réalité.

Considérons le double aspect de notre situation actuelle: d'un côté la femme mariée assume, pour gagner sa vie, les tâches les plus nuisibles à sa maternité et les moins rémunératrices; la jeune fille, elle, est vouée à d'humbles travaux, désastreux psychiquement et qui exerceront une mauvaise influence sur sa vie future. Mais d'autre part que de forces féminines inexploitées que de richesses insoupçonnées que d'heures vides dans la vie de nombreuses femmes, heures que ne comblent ni la famille ni la direction d'un ménage.

Un vaste champ d'action se présente pour la transformation sur une grande échelle des lois de travail; on devrait sacrifier à sa réalisation nombre de superstitions et tout ce qui persiste d'un antagonisme mal interprété jusqu'ici.

On vient de publier une loi qui permet, après autorisation du ministre des Finances, d'emprisonner les femmes exerçant une profession et refusant de payer leurs impôts.

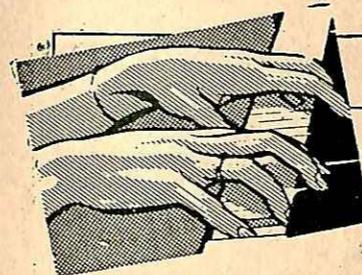
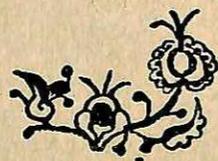
Jusqu'à présent les hommes seuls avaient ce privilège.

Le ministère de la Presse et du Tourisme, a publié dans une revue spéciale un aperçu de la Mode Grecque, créations des plus grandes maisons de couture d'Athènes, robes et chapeaux modernes inspirés par les statues anciennes et les pittoresques costumes des villageoises.

Ce fascicule est la meilleure propagande, non seulement pour développer le goût artistique du public, mais encore pour montrer comment utiliser d'une façon raffinée les étoffes du pays.

L'Association «La maison de la jeune fille» en collaboration avec la section d'éducation du Conseil National des Femmes Hellènes, a réalisé enfin son rêve et a commencé à donner des conférences dans les villes de provinces qui se trouveront ainsi en contact avec la capitale.

La première conférence a été faite le 25 Février à Patras par madame N. Perdica.

Είναι τὰ ἴδια χέρια;

Κανείς δὲν θὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὰ τὰ χέρια, ὅταν τὸ βράδυ τόσον εὐκίνητα γλυστροῦν ἐπάνω στὶς νότες τοῦ πιάνου, ὅτι εἶναι τὰ ἴδια, τὰ ὅποια τὸ πρωὶ ἔκαμαν ὅλες τὶς χονδροδουλεῖς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Κρέμα NIVEA περιέχει τὴν EUCERIT, οὐσία συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα, εἰσέρχεται βαθειὰ εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ δέρματος καὶ τρέφει τὸ δέρμα.

ΕΛΒΕΟ

Ἡ καλύτερα Κάλτσα
γιὰ τὸν καλύτερο κόσμο

Πυκναὶ περιπάτου
καὶ διαφανεῖς ἀνάποδες
βραδυνές.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ
Καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως
ὠρισμένας.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΣΙΑΚΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Μητροπόλεως 44-46 - Τηλέφ. 25-401

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF TRUST COMPANY 205, West 33rd St. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ
ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Νομικὸν Γραφεῖον

Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων

Παρέχει δωρεὰν συμβουλὰς

Ἐκάστην Πέμπτην 12 - 1 μ. μ.

Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26

**ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ**

Ἐφαρμόζεται με μίαν βίδα εἰς οἰανδήποτε ραπτομηχανήν. Παρέχεται
ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμὴν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικιλμάτων με τὸν ΜΑΛΛΟΡΑ-
ΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ κοπτικῆς με ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτε-
ρικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν.

**ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ**

ΠΡΩΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ **OREODONT** ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Πρὶν γεννηθῆ τὸ παιδί

Τὸ νέο βιβλιάριον CLAXO πραγματευόμε-
νον περὶ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν
περίοδον τῆς ἐγκυμοσύνης παρέχεται δω-
ρεὰν παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων.

ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ Α. Ε.

..... ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 22 - ΑΘΗΝΑΙ

Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται ἔναντι λήψεως γραμματο-
σήμου τριῶν Δραχμῶν.

ΠΡΩΙ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ **OREODONT** ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου οἱ κύκλοι τῆς δημοσιογραφίας, ἐπιστημῶν, καλλιτεχνίας, ἐπλουτίστησαν διὰ τῆς ἰδρύσεως ἑνὸς δικοῦ των γραφείου τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας» θὰ ἀναλάβῃ νὰ τοὺς ἐξυπη-
ρετῇ εἰς ὅτι τὸ χρειασθοῦν με τοὺς πλέον εἰδικούς καὶ εὐνοϊκούς ὄρους. Τί θὰ εἶναι τὸ Πρακτορεῖον οὗτο; Καὶ ἐν πρώτοις διὰ τὸν ἐπαρχιακὸν τύπον ἕνας πραγματι-
κὸς φίλος καὶ συνεργάτης. Εἰς αὐτὸν θὰ καταφεύγῃ ἡ ἐπαρχιακὴ ἡμερίς διὰ νὰ τῆς προμηθεύσῃ παντίοι εἶδους συνεργασίας, ἀπὸ τοῦ κυρίου ἄρθρου μέχρι αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ ρεπορτάζ καὶ τοῦ τηλεγραφήματος διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὥστε νὰ πα-
ρουσιασθῇ εὐπρόσωπος καὶ νὰ ἐπέχῃ ὀλίγον μόνον ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴν. Τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὸ περιοδικόν. Οἱ ἐπιστήμονες, οἱ καλλιτέχναι, οἱ διανοούμενοι οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, οἱ συγγραφεῖς γενικά, θὰ βρίσκουν σ' αὐτὸ τὸν στοργικὸν σύμ-
παραστάτη ποὺ θὰ φροντίζῃ δι' ὅλες των τίς ὑποθέσεις, νὰ τοὺς τυπώσῃ τὸ βι-
βλίον τους, ἢ νὰ τὸ ἐπιμεληθῇ, νὰ μεσολαβῆσῃ γιὰ τὴν εἰκονογράφησίν του, ἢ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ καλλιτεχνικὸ ἐξώφυλλο, νὰ τοὺς τὸ διαφημίσῃ καὶ νὰ τὸ λαν-
σάρῃ, νὰ τὸ κυκλοφορήσῃ στοὺς εἰδικούς γιὰ νὰ τὸ κρίνουν, νὰ παρακολουθήσῃ τὸ τί θὰ γραφῇ, γι' αὐτὸ καὶ νὰ τοὺς στείλῃ τὰ ἀποκόμματα. Τὸ «Πρακτορεῖον Πνευ-
ματικῆς Συνεργασίας» ἀναπληρῶνει αἰσθητὴ ἔλλειψιν καὶ καθίσταται ὁ σύμβουλος καθενός. Γράψατε ζητῶντας τὰς ἐγκυκλίους του. Γραμματοθυρίκ 320 Ἀθήναι.

..... ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ **ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ**

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (ΤΗ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938) ,, 10.471.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

» <i>Εν Αγίω Νικόλαω</i> (Κρήτης)	» <i>Εν Θήρα</i>	» <i>Εν Μεσσήνη</i>
» <i>Αργινίω</i>	» <i>Ιθάκη</i>	» <i>Μιτυλήνη</i>
» <i>Αγυιά</i>	» <i>Ιστιαία</i>	» <i>Ναυπάκτω</i>
» <i>Αθήναις:</i>	» <i>Ιωαννίνους</i>	» <i>Ναυπλίω</i>
<i>έν ὁδῷ Μητροπόλεως θ</i>	» <i>Καβάλλα</i>	» <i>Νιγρίτη</i>
» <i>Καλλιθέα</i>	» <i>Καλαβρύτους</i>	» <i>Ξάνθη</i>
» <i>Νέα Ἴωνία</i>	» <i>Καλάμυς</i>	» <i>Ὀρεσιάδι</i>
» <i>Παγκρατίω</i>	» <i>Καλαμπάκα</i>	» <i>Παξοῖς</i>
» <i>Αἰγίω</i>	» <i>Καρδίτση</i>	» <i>Παπάδω</i> (Μυτιλήνης)
» <i>Ἀλεξανδρουπόλει</i>	» <i>Καρλοβασίω</i> (Σάμου)	» <i>Πάτρας</i>
» <i>Ἀλμυρῷ</i>	» <i>Καρπενησίω</i>	» <i>Πειραιεῖ</i>
» <i>Ἀμαλιάδι</i>	» <i>Καρναῖς</i> ("Ἅγιον" Ὀρος)	» <i>Πλωμαρίω</i> (Μυτιλήνης)
» <i>Ἀμυνταίω</i>	» <i>Καστοριά</i>	» <i>Πόρω</i>
» <i>Ἀμφικλεία</i>	» <i>Κατερίνη</i>	» <i>Ποταμῷ</i>
» <i>Ἀμφίση</i>	» <i>Κερκύρα</i>	» <i>Πρεβέζη</i>
» <i>Ἄνδρῳ</i>	» <i>Κιάτῳ</i>	» <i>Πύλω</i>
» <i>Ἀργοστολίω</i>	» <i>Κιλκίς</i>	» <i>Πύργῳ</i>
» <i>Ἄρτη</i>	» <i>Κοζάνη</i>	» <i>Ρεθύμνη</i> (Κρήτης)
» <i>Ἀταλάντη</i>	» <i>Κομοτινῆ</i>	» <i>Σέρις</i>
» <i>Βερροία</i>	» <i>Κόρινθῳ</i>	» <i>Σητεία</i> (Κρήτης)
» <i>Βόλω</i>	» <i>Κυθήροις</i>	» <i>Σκιάθῳ</i>
» <i>Γρεβενοῖς</i>	» <i>Κύμη</i>	» <i>Σουφλίον</i>
» <i>Γυθείω</i>	» <i>Κυπαρισσία</i>	» <i>Σπάρτη</i>
» <i>Δημητσάνη</i>	» <i>Λαγκαδᾶ</i>	» <i>Σύρω</i>
» <i>Διδημοτείχῳ</i>	» <i>Λαμία</i>	» <i>Τρικιάλοις</i>
» <i>Δοῦμα</i>	» <i>Λαρίση</i>	» <i>Τριπόλει</i>
» <i>Ἐδέσση</i>	» <i>Λεβαδεία</i>	» <i>Φαρσάλους</i>
» <i>Ἐλασσῶνι</i>	» <i>Λευκάδι</i>	» <i>Φλωρίνη</i>
» <i>Ἐλευθερουπόλει</i>	» <i>Λήμνω</i>	» <i>Χαλκίδι</i>
» <i>Ζακύνθῳ</i>	» <i>Λιμένι Βαθέως</i> (Σάμου)	» <i>Χανίοις</i> (Κρήτης)
» <i>Ἡρακλείω</i> (Κρήτης)	» <i>Μεγαλονπολεῖ</i>	» <i>Χίω</i>
» <i>Θεσσαλονίκη</i>	» <i>Μεσολογγίω</i>	
» <i>Θήβαις</i>		

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 139 William Street

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡῶΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.350.000